

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Phocion

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

Iam iubaris solis obscuratione. Nam anno toto illo orbis eius pallidus sine fulgore emerfit, debilemque & tenuem dimisit calorem. Itaque nubilus aer & grauis extitit imbecillitate eum tenuantis teporis. Vnde fructus crudi immaturique elanguerunt ob cœli rigorem, & flaccidi euasere. Præcipue vero oblatum Bruto spectrum Cæsaris cædem denunciauit non fuisse diis cordi. Id fuit huiuscemodi: Transportaturus ex Abydo in oppositam continentem exercitum, quiescebat nocte, vt assueuerat, in tabernaculo, infomnis adhuc, vt de belli euentu sollicitus. siquidem vir hic inter omnes imperatores perhibetur minime somno indulgisse, naturaque fuisse vigilantissimus. Is strepitum sentire ad fores imaginatus est. Intentis autem ad lucernæ lumen iam emarcentis oculis, speciem vidit horribilem viri immani magnitudine diroque aspectu. Percussus primum, vbi nihil intentantem conspexit, neque vocem mittentem, tantum cubili suo tacitum assistentem: rogauit quisnam esset. Respondit ei spectrum, Tuus Brute malus genius: in Philippis me videbis. Tunc forti animo Brutus, Videbo, inquit. Mox genius ille ex oculis abiit, Postmodum, quum in Philippis infestum exercitum contra Antonium & Cæsarem haberet prima acie victor oppositum sibi cornu profligauit, atque instans effusus, castra Cæsaris diripuit. Altera instante pugna idem se ei noctu obtulit spectrum, neque est cum alloquutum: verum intelligens Brutus fatum, in periculum demisit se. Non cecidit tamen in prælio: sed pulsus suis refugit ad rupem quandam, admatoque pectori stricto gladio, simulque amico quodam, vt fama est, iactum adiuuante examinatus est.

A καὶ δὲ πρὸς τὸν ἥλιον ἀμείρωμα τῆς αὐγῆς. ὅλον γὰρ ἐκείνον τὸν ἡλιον ὡς ἔχον μὴ ὁ κύκλος καὶ μαρμαρυγῶν ὅτι ἔχον αἰετέλλει, ἀδρανὲς ἢ καὶ λεπτὸν ἀπὸ αὐτῆς κατῆι ὁ θερμὸν ὥστε τὸ μὴ ἀέρεα, δινοφερὸν καὶ βαρῶν ἀσθενεία τὸ ἀνεκρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι, τὰς δὲ καρποὺς ἡμιπέπτοις καὶ ἀτελεῖς ἀπὸ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀκμῆς ὅτι τὸ ψυχρότητα ἔχει ἐξ ἡσυχίας. μάλιστα δὲ Βροῦτον γυμνοῦν φάσμα τὸ Καίσαρος ἐδήλωσεν σφαγῶν ἢ γυμνοῦν τοῖς ὄψεσιν. ἡ δὲ τοιοῦδε μέλλον τὸν στρατὸν ἐξ Αἰδύδου ἐξελθὼν εἰς τὴν ἑτέραν ἡπειρὸν, αἰεπαύετο νυκτὸς (ὡς περ εἰώθει) καὶ σκηνῶν, καὶ καθεύδων, ἀλλὰ φρονήτων πρὸς τὸ μέλλοντος. (λέγεται γὰρ ὅτι ἀνὴρ ἠκιστα δὴ τῶν στρατηγῶν ὑπνώδης γινέσθαι, καὶ πλείστον ἐαυτὸν χροῖον ἐργασθεῖν προεῖναι πεφυκώς) ἴσως δὲ πῖνος αἰσθεσθαι πρὸς τὸν θύραν ἐδίδε, καὶ πρὸς τὸ τῆς λύχνης φῶς ἠδὴ καταφερομένου σκεψάμενος, ὅτι εἶδε φουερεῖν ἀνδρὸς ἐκ φύλας τὸ μέγεθος, καὶ χαλεπὸς τὸ εἶδος. ἐκπλαγείς δὲ πρὸς τὸν, ὡς εἶωρα μῆτε πρὸς πῖνα πῖ, μῆτε φησὶ γυμνοῦν, ἀλλὰ ἐστὼτα σιγῆ πρὸς τὸ κλίμα, ἠρώτα ὅστις ἐστίν. ἀποκρίνεται δὲ αὐτῷ τὸ φάσμα, Ὁ σὸς ὁ Βροῦτε δαίμων κακὸς ὅτι φη δὲ με πρὸς Φιλίππους. τότε μὲν οὖν ὁ Βροῦτος διηταρσῶς, ὄψομαι, εἶπεν. καὶ δὲ δαίμονιον **C** ἀθύρως ἐκποδῶν ἀπήει τῶν δὲ ἰκνε μὴ ὡς ἔχον πρὸς τοὺς Φιλίππους ἀπὸ τῆς ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, τῆ μὲν πρὸς τὴ μάχην κρατήσας τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐβέβατο καὶ διεξήλασεν, προβαλὼν τὸν Καίσαρος στρατόπεδον· τῶν δὲ δευτέρων αὐτῷ μάχεσθαι μέλλοντι φοιτᾷ τὸ αὐτὸ φάσμα τὸ νυκτὸς αἴθης, οὐχ ὥστε πῖ πρὸς εἰπεῖν· ἀλλὰ στωεῖς ὁ Βροῦτος τὸ πεπερομένου, ἔρριψε φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον. οὐ μὲν ἔπεσεν ἀγωνισόμενος, ἀλλὰ τῆς ἔσπης γυμνοῦν, αἰαφυγῶν πρὸς πῖ χρηματῶδες, καὶ τῶν εἴφει γυμνοῦ πρὸς βαλῶν τὸν φέρων, ἀμα καὶ φίλου πῖνος (ὡς φασιν) ἐπιρρώσαντος πληγῶν, ἀπέθανεν.

P L V T A R C H I
 vitæ comparatæ
P H O C I O N I S
 &
C A T O N I S
 Minoris.
P H O C I O N .

DEMADES orator quia ad Macedonum & Antipatri nutum republ. gerebat, Athenis pollens, quum multas leges rogare multaue dicere cogeretur præter ciuitatis dignitatem & morem, ignoscendum dicebat sibi esse, quod naufragia ciuitatis gubernaret. Fuit hoc dictum arrogantius, traductum tamen ad Phocionis in republic. actiones verum dicas. quippe erat ipse naufragium republ. Demades, qui ita insolenter & vixit & republ. administrauit: vt de illo diceret Antipater iam sene, Ex eo sicut hostia immolata linguam modo & ventrem superesse. At Phocionis virtutem, quæ grauem aduersariam erat & violentam temporum sæuitiam sortita, fortuna Græciæ languidam & obscuram reddidit ad gloriam.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
 Βίοι παράλληλοι
Φ Ω Κ Ι Ω Ν Ο Σ
 καὶ
Κ Α Τ Ω Ν Ο Σ
 τῆς ἰεωτέρου.
Φ Ω Κ Ι Ω Ν .

E ΗΜΑΔΗΣ ὁρῆται, ἰσχυρὸν μὲν εἶναι τὴν Ἀθῶναις, ὅτι τὸ πρὸς χερσὶν πολλὴ δόξα Μακεδόνων καὶ Ἀντιπατρῶν, πολλὰ δὲ γράφειν καὶ λέγειν ἀναγκαζόμενος πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως καὶ τὸ ἦθος, ἔλεγε συνηνώμης ἀξίος εἶναι, πολιτευόμενος τὰ ναύαγα τὴν πόλεως. τὸ πρὸς εἶναι καὶ ὁρῆματι δρασύτερον εἶρηται, δόξειεν αὐτῷ ἀληθὲς εἶναι, μετενεχθῆν ἐπὶ τὴν Φωκίανος πολιτείαν. Δημάδης μὲν γὰρ αὐτὸς ἡ ναύαγιον τὴν πόλεως οὕτως ἀσελγῶς βιάσας καὶ πολιτευσάμενος, ὥστε Ἀντιπατρῶν εἶπεῖν ἐπὶ αὐτῷ γέροντος ἠδὴ γεροῖος, ὅτι κατὰ τὸν ἱερείου Δραπετραγμένου, γλαῦσα καὶ κριλία μόνον ἀπολλείσθαι. τῶν δὲ Φωκίανος ἀρετῶν, ὡς περ αἰταγωνιστῆ βαρεῖ καὶ βιάσας, κατὰ συλλαχόσθαι. αἱ τύχαι τῆς Ἐμάδος ἀμαυροῦν καὶ ἀλαμπῆ πρὸς δόξαι ἐποίησαν.

οὐ γὰρ Σοφοκλεῖ γε πρὸς ἐκτεῖον ἀδελφῆ ποιῶντι τὴν Σρε-
τίω, ὡς οἷς φησὶν,

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὦ Νάξ, οὐδ' ὅς δὴ βλαστῆ μένη,

Νοῦς τοῖς κακῶς πρὸς ἕστασι, ἀλλ' ἔξισταται. ποσὺτον δέ
τῆ τύχη δοτεῖον ἀπίτατομένη πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀδρας ἰ-
χύνειν, ὅσον ἀπὸ τῆς ἀξίας τιμῆς καὶ χάριτος εἰσοῖς ψόγους
πονηροῦ καὶ ἀφελοῦ δῖπφέρουσιν τὴν πίσιν ἀδενερέ-
σαν ποιεῖν τῆς Σρετῆς. καὶ τοὶ δοκῶσιν οἱ δῆμοι μᾶλλον εἰς
τοὺς ἀγαθοὺς ἐξυβρίζειν, ὅταν δοκῶσιν δὴ τυχεῖν ὑπὸ πρῶ-
γματῶν μεγάλων καὶ διωάμεως ἐπαγεῖν, συμβαίνειν
ἢ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀξίας. ἀεὶ γὰρ αἱ συμφοραὶ πικρὰ μὲν τὰ ἦδη καὶ μι-
κρολύπα καὶ ἀκροσφαλῆ πρὸς ὄργας ποιοῦσιν, διεκχλόν ἢ
τὴν ἀκρίαν καὶ τεραχέαν, ὑπὸ πόντος λόγῳ καὶ ῥήματι
τόνον ἔχοντος ἐροχλουμύλω. ὁ δὲ ἐπιτημῶν τοῖς ἔξαμῶ-
πανομύοις, ἔξονειδίζει τὰ διετυχήματα δοκεῖ, καὶ κατα-
φρονεῖν ὁ παρρησιαζόμενος. καὶ κατὰ τὸ μέλι λυπεῖ τὰ
τετραμύρα καὶ ἠλικωμύρα μέρη τῶ σώματος, οὕτως πολλὰ-
κίς οἱ ἀληθινοὶ καὶ νοῦν ἔχοντες λόγοι δάκνουσι καὶ παρ-
ξυνοῖσι τοὺς κακῶς πρὸς ἕστασι, εἰ μὴ πρὸς ἕστασι ὡσὶν καὶ
στωεῖκοντες, ὡς τὸ ἀμέλει ὁ ἦδύ, ῥημοικῆς ὁ ποιητῆς κέκλη-
κεν, ὡς τὸ ἠδομύρα τῆς ψυχῆς ὑπεῖκον, καὶ μὴ μαχόμενον
μὴδὲ ἀπίτυποιῦν. καὶ γὰρ ὄμμα φλεγμῶνον, ἦδιστα τοῖς
σκιεροῖς καὶ ἀλαμπέσι ἐν ἀφελῆ καὶ χρώμασι. τὰ ἢ αὐγὴν
ἔχοντα καὶ φῶς ἀποστέφεται. καὶ πόλις ἐν τύχαις ἀβου-
λήτοις ἡμομύρα, ψοφοδῆς καὶ τρυφεροῦ ἔστι δὲ ἀδείεια
αἰέχεσθαι παρρησίας, ὅτε μάλιστα δεῖται, τῆς πρῶτα
ἀναφορῆς ἀμύρτηματος ὅτι ἔχοντων. δὲ πόντη σφαλεροῦ
ἢ τοιαύτη πολιτεία. στω πολλοὶ γὰρ τὸν πρὸς χάριν λέ-
γοντα, καὶ πρὸς πολλοὶ τὴν μὴ χρεῖζόμενον. ὡς τὸ οἶον τὸν
ἠλιον οἱ μαθηματικὴ λέγουσιν, μῆτε τὴν αὐτὴν τὰ οὐρα-
νῶ φερόμενον φορῶν, μῆτε ἀπικρὶς ἐναντίας καὶ ἀπίθατι-
κίω, ἀλλὰ λοξῶ καὶ παρεγκεκλιμύρα πορείας χήματα χρω-
μύρον, ὑγρὰ καὶ δὴ καμπῆ καὶ πρὸς ἐλιτομύλω ἔλικα ποιεῖν,
ἢ σάξεται πόντα καὶ λαμβάνει τὴν Σρετῆν κρῶσιν. οὕτως ἀ-
ρε τῆς πολιτείας ὁ μὲν ὀρθὸς ἀγρὸ καὶ πρὸς ἀπύρτα πῖς
δημοσίοις ἀπίθατων τόνος, ἀπηνίως καὶ σκληρῶς. ὡς τὸ αὐ-
πάλιν ἐπισφαλῆς καὶ κἀπύρτες, ὁ στω φελχόμενοι τοῖς
ἀμάρτυροισιν, ὃ πολλοὶ καὶ στω ἐπὶ ῥέποισιν. ἢ ἢ ἀπύρ-
κρῶσα πειθομύροις καὶ διδοῦσα ὁ πρὸς χάριν εἶτ' ἀπύρ-
σα ὁ συμφῆρον ἐπίστασια καὶ κυβέρισις δὲ δεφῶτων πολλὰ
πρὸς καὶ χρεῖζόμενος ὑποσυρζωῶτων, εἰ μὴ πόντα δε-
σποτικῶς καὶ βιαίως ἀγρῖντο, στωθῆτος, ἐργῶδης δὲ καὶ χα-
λεπῆ, καὶ ὁ στωμὸν ἔχουσα τὰ ἐπιτικῆ δὲ μύκτον. εἰ μὲν δὲ
μύχθῃ, τὸ τὸ ἔστι ἢ πόντων μὲν ῥυθμῶν, πασῶν δὲ ἀρμονικῶν
ἐμμελεσάτη καὶ μοσικωπάτη κρῶσις. ἢ καὶ τὸν κρῶσις ὁ θεὸς
λέγουται διοικεῖν, οὐ βιαζόμενος, ἀλλὰ πειθοῖ καὶ λόγῳ πα-
ρεῖων τὴν ἀνάγκη. ταῦτα δὲ καὶ Κάτωνι τὰ νῆω στωε-
βη. καὶ γὰρ οὐδ' οὐ πιθανὸν ἔχεν ὁ δὲ πρὸς φιλέσ ὄχλω ὁ
ἦτος, ὁ δὲ ἠῶσεν ἐν τῇ πολιτεία πρὸς χάριν. ἀλλ' ὁ μὲν
Κικέρων φησὶν αὐτὸν, ὡς τὸ ἐν τῇ Γλάτωνος πολιτεία, καὶ
ὁ δὲ ἐν τῇ Ρωμύλου πολιτεία μὲν ὑποσθαμῆ, τῆς ὑ-
πατείας ἐκπεσεῖν. ἐμοὶ δὲ ταῦτο δοκεῖ παρῆν τοῖς μὴ καθ'
ὡσαν ἐκφαιεῖσι κερποῖς. ὡς γὰρ ἐκείνοις ἠδέως ὀρώντες καὶ θαυμάζοντες, οὐχ ἔδινται οὕτως ἢ Κάτωνος Σρε-
χαρῶπία ἀφ' ἕστασι πολλῶν ἐπιτημομύρα βίοις διεφθόροι καὶ πονηροῖς ἔχουσι, δόξαν μὲν εἶχε μέγαν καὶ
κλέος, ὅτι ἐπὶ ῥέποισι δὲ τῆς χρεῖζαις, ἀφ' ἕστασι καὶ μέγαν τῆς Σρετῆς ἀσύμμετρον τοῖς κερποῖσι κερποῖς.

A Neque enim audiendus Sophocles est, qui imbecillem virtutem facit hisce carminibus,
Non mens eo statum remanet, quo floruit,
O Rex, in hisce quos malorum pondera
Grauiter premunt, sed linquit afflictissimos.

Tantam vero infestę bonis viris attribuas vim fortunę, quatenus pro merito honore & gratia infamiam nonnullis & probra referens fidem infirmat virtuti. Et quidem putantur insolescere magis in bonos populi, quum lætas res suas existimant, rebus magnis & potentia exultantes. Verum diuersum accidit. siquidem clades amarus mores irritabilesq; & præcipites reddunt in iram: ad hæc aures difficiles atque morosas, quæ quouis dicto & verbo acri exacerbentur. Iam peccantes qui castigat, exprobrare videtur calamitates: & despiciere, qui libere loquitur. Atque vt corporis mel vulnera & vlcera pungit: ita frequenter vera & cordata oratio, nisi lenis sit & blanda, mordet ac stimulat afflictos. quamobrem dulce poeta ῥημοικῆς vocauit, quasi animo cedens nec repugnans vel renitens tumentis. Nam vt oculo inflammato opacus & fuscus gratissimus color est, splendidus vero & lucidus asperat eum: haud secus rebus obruta ciuitas asperis timet refugitque ob imbecillitatem, quum maxime opus habeat, rebus eo prolapsis vt excitari nequeat ab offensa, veritatē audire. Quapropter versatur prorsus in lubrico ea resp. quippe vna secum blandientem auribus perdit, & acerbum perdit ante. Vt igitur prædicant solem mathematici non eodem ac cœlum motu volui, neq; prorsus aduerso tamen & opposito, sed obliquam atq; leuiter inflexam cursus formam tenendo lentum, flexibilem, & sequacem efficere anfractum, quo vniuersitas constat, atq; optimam accipit temperaturam: in republ. item nimirum directus, & per omnia populi voluntati reluctans, ingratus est tenor & rigidus: vt contra lubricus & procliuus qui peccantes sequitur, quum eo videat inclinare populum. Illa vero quæ parentibus concedit indulgetq; indeque exigit quod fructiferum est, administratio & moderatio hominum in multis modeste atq; vtiliter, nisi vbiq; imperiose & violenter agantur, obtemperantium, salutaris quidem est, verum ardua eam quæ ægre cum lenitate temperatur retinens grauitatem. Quæ cum hac si temperata fuerit, ea demum modulorum sit omnium & concentuum maxime concinna & delectabilis temperatura, qua mundum quoq; perhibent Deū regere, non violentia, sed lepore & ratione inducendo leniens necessitatem. Hæc Catoni minori vsu venere. neq; enim blandis hic vel gratis plebi moribus præditus fuit, neq; floruit in republ. obsequiis: sed ait eum Cicero quasi in republ. Platonis, non in Romuli fæce, ageret, consulatus repulsam tulisse. Mihi vero videtur idem illi quod fructibus accidisse intempestiue prouenientibus. Vt enim hos contēplamur libenter miramurq; nec vtimur tamen: ita mores antiqui Catonis, in ciuitate corrupta & deprauata consuetudine existentes, laudem quidem habuerunt & gloriam grandē, vsui tamen propter pondus & fastigium a præsentibus abhorrens seculo virtutis non fuerunt cōsentanei.

Etenim haud præcipite iam patria, ut Phocion, magna tamen tempestate & fluctibus iactata, vela & rudentes ut tractare & assistere posset potentioribus, remp. gerens: quia à clavo esset & gubernaculo summotus, certamen exhibuit tamen fortunæ durum, quippe subiugavit illa quidem & prostravit remp. per alios, verum ægre & tarde longoque spacio, quum victoria penes remp. pene fuisset per Catonem & Catonis virtutem: cum qua Phocionis conferimus non communibus similitudinibus ut bonorum & reipub. tractandæ peritorum virorum. Nempe est & fortitudinis cum fortitudine discrimen, ceu eius quæ Alcibiadis fuit, cum illa quæ Epaminundæ: & cum prudentia prudentiæ, velut Themistoclis cum Aristidis: iustitiæ item cum iustitia, ut Numæ cum Agefilai. At horum virorum virtutes usque ad extremas & indiuiduas differentias eundem characterem, effigiem, colorem morum communem præferunt impressum, quasi temperata pari modo cum austeritate humanitate, & cum cautione fortitudine: pro aliis sollicitudine, pro semetipsis securitate: turpitudinis fuga cum firmitate iustitiæ similiter in utroque coartata. ut ad discernendum & eruendum quatenus discrepent, arguta opus sit tanquam instrumento oratione.

AC Catonis quidem in confessio est clarum genus, ut post dicitur, fuisse: Phocionem vero auguramus loci fuisse non omnino obscuri & abiecti. Neque enim, si fuisset ei (ut Idomeneus autumat) pater artifex cochlearius, qui sexcenta collegit & obiecit ei conuitia, generis novitatem Glaucippus Hyperidis filius prætermisisset: neque mores adeo liberales & honestos vel institutionem fortitus esset. qui Platonis admodum adolescens, & post Xenocratis, fuit in academia auditor, studiorumque à prima ætate sectator optimorum. Siquidem neque ridentem neque plorantem quisquam Atheniensium temere Phocionem vidit, neque in balneo publico lauantem, ut tradit Duris: neque extra pallium, quum amictus esset, manum eius extantam. Nam peregre quidem atque in bello sine calceis semper nudusque incedebat, nisi gelu immodicum esset & intolerabile: ut milites per iocum pro grauis brumæ nota haberent, ubi esset vestib. Phocion opertus. Quamuis autem moribus esset mansuetissimis facilimisque, vultum tamen morosum & tetricum repræsentabat. vnde nemo facile eum alienior conuenit solus. Itaque quum Chares aliquando supercilia eius perstringeret, arrideretque populus Atheniensis: Nihil hoc vobis, inquit, mœroris intulit supercilium: at horum risus multas ciuitati lacrymas inuexit. Perinde oratio quoque fuit Phocionis utilibus sententiis & consiliis salubris, coniuncta cum imperiosa, austera & tristis breuitate. quippe, ut Zeno ait, mente tinctum profertre philosophum sermonem debere, pari modo habuit Phocionis oratio plurimum in concisa dictione sententiæ. quo apparet Sphettium Pholyeuctum respexisse, quum diceret oratorem esse Demosthenem optimum, sed in dicendo acutissimum Phocionem. Quomodo. n. habet monetæ æstimatio exigua in mole maximum valorem, sic huius orationis vim censebat verbis paucis multa significare. Et vero ipsum etiam ferunt Phocionem aliquando completo theatro sub scena inambulasse cogitabundum.

A καὶ γὰρ αὐτὸς οὐ κεκλιμμένος μὲν ἢ δὴ τῆς πατρίδος, ὡς περὶ οὐ Φωκίων, πολὺ δὲ χεῖρωνα καὶ σάλον ἐχούσης, ὅσων ἰσίων καὶ κείων ἔπιλαβέσθαι, καὶ τὸ εὐχεσθῆναι τοῖς πλέον διωα- μύροις, πολιτευσάμενος, οἰάκων ἢ καὶ κυβερνήσεως ἀποδοτεῖς, ὁμοίως μὲν ἀγῶνα τῆ τύχη πειρίεσθαι. εἶλε μὲν γὰρ καὶ κεί- τεβαλε τὴν πολιτείαν δι' ἄλλοις, μόλις ἢ καὶ βραδέως, καὶ χεῖρα πολλὰ καὶ τὸ μὲν ἐλθοῦσαν πειρίεσθαι ἔχει Κά- τωνα καὶ τὴν Κάτωνος ἀρετῆν. ἢ τὸ εὐχόμενον τὴν Φω- κίωνος, οὐ καὶ χεῖρας ὁμοιότητος, ὡς ἀγαθῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν. ἐστὶ γὰρ ἀμέλει καὶ ἀδρείας ἀφορεσθῆναι πρὸς ἀδρείαν, ὡς τῆς Ἀλκιβιάδου πρὸς τὴν Ἐπαμεινώνδου καὶ Φερόνη- σίως πρὸς Φερόνηαν, ὡς τῆς Θεμιστοκλέους πρὸς τὴν Ἀει- τείδου καὶ διαμοσυνῆς πρὸς διαμοσυνίαν, ὡς τῆς Νομοῦ πρὸς τὴν Ἀγησιλάου. πούτων ἢ τῶν ἀνδρῶν αἰ ἀρετῶν, μέ- γει τῶν τελευταίων καὶ ἀτόμων ἀγαθοῦν, εἴα χεῖρα- κτήρα καὶ μορφῶν καὶ χεῖρας κινήσιν ἢ τοῖς ἐγκεκαμμένων ἐκ- φέρονται, ὡς περὶ ἴσα μέτρα μεμιγμέναι πρὸς τὸ αὐτῶν ἔφι- λανδρώπειν, καὶ πρὸς τὸ ἀσφαλὲς εἶ ἀδρείας, καὶ τῶν ἄλλ- λων μὲν κηδεμονίας, ἔπειτα αὐτῶν ἢ ἀφοβίας, καὶ πρὸς μὲν τὸ ἀσχερὸν ἐπιλαβείας, πρὸς ἢ τὸ δίκαιον ἐπιτοίας, σπουδαιότη- τος ὁμοίως: ὡς τε λεπτὴ πρὸς λόγους δεῖξαι, καὶ τὰ περὶ ὀργαίαν πρὸς ἀσχερίαν καὶ ἀδρείαν τῶν ἀγαθοῦντων.

Τὸ μὲν οὖν Κάτωνος ὁμολογητὴν γένος ἐκ λαμπερῶν ὑπορχεῖν, (ὡς λεγέσθαι) Φωκίωνα ἢ τεκμαίρομαι μὴ πρὸς τὰ παλαιά) ἡμῶν ἀπίμων καὶ καταπεπρωμένος. εἰ γὰρ ἴω (ὡς Φησὶν Ἰδομένης) διδύκου τοιοῦτο παῖς, ἐκ αἰσῶν ἢ ἢ λόγῳ Γλαυκίππου ὁ Ὑπερίδου, μυσία σπυριλοχῶς καὶ εἰρηκῶς καὶ αὐτὸς κακῶς, τὴν δὲ γῆρα παρήκειν οὐδ' αἰσῶν εἰλόθερος βίβη καὶ σφραγῆς καὶ παιδείας μετέχον, ὡς τε τῆς Πλατωνος, εἴη μείζονα ὡν, ὕπερον ἢ τῆς Ξενοκράτους ἀγαθῶν ἐπ' ἀκαδημία μεταχρεῖν, καὶ τῶν ἀρίτων δὲ ἀρχῆς ἔπιπτε δευμά- ταν ἡλιωτῆς γῆρας. Φωκίωνα γὰρ ἔτε γελῶσαντα τῆς, οὔτε κλάσαντα, ραδίως Ἀθλιωτῶν εἶδεν, ἔδωκε βαλαβανέϊα δημοσιδόντι λουσαμένον, (ὡς ἰσόρηκε Δούρις) ὅσδε ἐκ τῶν ἐ- χοντα τὴν χεῖρα τῆς πειρίεσθαι, ὅτε τῶν πειρίεσθαι μέ- νος. ἐπέκει κατὰ γὰρ τὴν χεῖρα καὶ τὰς σφραγῆς, ἀνυπόδητος ἀεὶ καὶ γυμνὸς ἐβάδιζεν, εἰ μὴ ψυχρὸς ὑπερβάλλον εἴη καὶ διεκερτέ- ρητον, ὡς τε καὶ πρὸς τῶν ἢ τῶν σφραγῆς, σύμβολον μεγάλης ποιείσθαι χημῶνος, ἐν δὲ δὴ μὲν Φωκίωνα. ἔφ' ἢ ἢ πρὸς τὴν ἡσυχίαν καὶ φιλανθρωπότητος, ἀπὸ ἢ πρὸς ὅπου

E διεξυμῶλος ἐφάνητο καὶ σκυθηρῶνος ὡς τε μὴ ραδίως ἀπ' ἡμῶν μόνον ἐντυχεῖν αὐτῶν τῶν ἀσυνήθων. δὲ καὶ Χάριτι ποτὲ πρὸς τῶν ὄφρις αὐτῶν λόγῳ, τῶν Ἀθλιωτῶν ἔπιπτε γλώτων, Οὐδὲν (εἶπεν) αὐτῆ ἡμῶν λελύπηκεν ἢ ὄφρις: ὅ ἢ τῶν γέλωτος πολ- λα κλάσαντα τὴν πόλιν πεποίηκεν. ὁμοίως δὲ πῶς ἢ Φωκίωνος καὶ ὁ λόγος ἴω ἔπιπτε χημῶσι καὶ ἡσυχίᾳ σιωτήριος, πρὸς τῶν κημῶν πῶς καὶ αὐτῶν καὶ ἀνιδύσον ἔχον βρα- χυλοχίαν. ὡς γὰρ ὁ Ζύων ἐλεγε μὴ ὅτι τὸν φιλόσοφον εἰς νοῦν ἀποβάλλοντα πρὸς φέρεσθαι τὴν λέξιν, οὕτως ὁ Φωκίωνος

F λόγος πλείστον ἐν ἐλαχίστῃ λέξει νοῦν εἶχεν. καὶ πρὸς τῶν τοιοῦτον ἀπιδόν ὁ Σφήτιος Πολύδικης εἶπεν, ὅτι ῥήτωρ μὲν ἀείσος εἴη Δημοσθένης, εἶπεν δὲ δεινότατος ὁ Φωκίων. ὡς γὰρ ἢ τῶν νομίματα ἀξία πλείστον ἐν ὄγκῳ βραχυτά- τω δύναιμι ἔχει, οὕτω λόγου δεινότης ἐδόκει πολλά σπ-

μῆναι αὐτῶν ὀλίγων. καὶ μὲντοὶ καὶ αὐτὸν ποτὲ τὸν Φωκίωνα φασὶν πληροῦ μῆρου τῶν ἡσυχῶν πρὸς τὴν σκημῶν,

αὐτὸν ὄντα πρὸς ἑαυτῷ τὴν ἀξίονίαν· εἰ πόντος δὲ πῖνος τῷ
 φίλων, Σκεπτομένη Φωκίων εἶχε· Ναὶ μὲν τὴν Δία (Φαίαι)
 σκέπτομαι εἰ πὶ διωάμεν τὸ λόγου ἀφελεῖν ὃν μέλλω λέγειν
 πρὸς Ἀθωαίους. ὁ δὲ Δημοσθένης τῶν μὲν ἄλλων κατε-
 φέρει πολὺ ῥητόρων, αἰσαμένου δὲ Φωκίωνος, εἰώθει λέγειν ἄ-
 ξέμα πρὸς τοὺς φίλους, Ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κατὰ πάρε-
 σιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἴσως πρὸς ὁ ἦτος ἀνοίσει· ἐπεὶ καὶ ῥήμα
 καὶ νόημα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μνείαις ἐπισημασι καὶ
 αἰδοῦναι ἀπὸ τοῦ ἔχει πῖστιν. νέος δὲ ὢν, Χαβρία πρὸς ἐ-
 μίξεν ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ, καὶ παρείπετο, πολλὰ μὲν εἰς ἐπι-
 πειρίαι τῶν πολεμικῶν ἀφελούμενος, ἐστὶ δὲ ἐν οἷς ἐπιμορ-
 θούμενος τὴν ἐκείνου φύσιν, αἰώμαλον οὔσαν καὶ ἀκρατον.
 ἰωθρὸς γὰρ ὢν ὁ Χαβρίας καὶ δεικνύσας ἄλλως, ἐν αὐτοῖς
 τοῖς ἀγῶσι ὠρῆα καὶ διεπυρρῶτο τὰ θυμῷ, καὶ σιωπῆ ἐπιπέ-
 τοῖς δραστατοῖς πρὸς βολώτερον ὡς ἄν ἀμέλει καὶ κατέ-
 φέρει τὸν βίον ἐν Χίῳ, πρὸς τοὺς εἰσελάσας τῆ τελευτῆ, καὶ βια-
 ζόμενος πρὸς τὴν ἀπόβασιν. ἀσφαλῆς οὖν ἄμα καὶ δραστή-
 ριος ὁ Φωκίων Φαινόμενος, τὴν τε μέλλουσαν ἀνετέρμην τῆ
 Χαβρίου, καὶ πάλιν ἀφῆρει τὴν ἀκροῦν ἐξυτήνη τὸ ὄρη. ὅθεν
 διμήνης ὢν ὁ Χαβρίας καὶ χερσὸς ἠγάπα καὶ πρὸς ἡμῶν ὅτι
 πρὸς αἰεὶ καὶ ἡγεμονίας, γνώμων ποιεῖν τοῖς Ἕλλησιν, καὶ τὰ
 πλείους ἀξία ἀποδοῦναι ἐκείνῳ χροῦμενος. καὶ τὸ πρὸς Νά-
 ξον ναυμαχίας ὄνομα καὶ δόξα οὐ μικρὰν Φωκίῳ πρὸς ἐπι-
 ησεν. τὸ γὰρ θιωνύμου κέρως ἀπέδωκε αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν,
 καὶ ὅτι τὴν μάχην ὅξείαν εἶχεν ὁ ἀγὼν, καὶ κρίσιν ἐποίησεν πα-
 χεῖαι. πρὸς τὴν οὖν ἐκείνῳ ναυμαχίᾳ ἡ πόλις αὐτῆ δι' αὐ-
 τῆς ἀγωνισαμένη τοῖς Ἕλλησιν μὲν τὴν ἄλωσιν, καὶ κατατυ-
 χροῦσα, τὸν τε Χαβρία πρὸς ἡγήσθη, καὶ τὸ Φωκίωνος, ὡς
 ἀνδρὸς ἡγεμονικῶν, λόγον ἔχεν. ἐνίκων δὲ μεγάλῳις μυ-
 σθίοις καὶ παρείχεν οἰνοχόημα Χαβρίας Ἀθωαί-
 οῖς καὶ ἕκαστον ἐπὶ αὐτὸν τῆ ἐκτῆ ὅτι δέκα τὸ βοδρομαῖος.
 ἐκ τῆς λέγεται, πέμποντος αὐτὸν ὅτι τῶν ἡσιωπικῶν σιω-
 πᾶζεις τὸ χαβρίας, καὶ αὐτὸς εἶχεσι διδόντος, εἰπεῖν, εἰ μὲν ὡς
 πολεμήσαν πέμποντο, μείζονος δὲ διωάμεως εἰ ὡς πρὸς
 συμμάχου, ὄρεϊν ναυῶν μίας. καὶ πλῆσαντα τῆ αὐτῆ τελευ-
 ρεῖ, καὶ ἀφελεῖν τὰς πόλεις, καὶ συχρόμενον τοῖς ἀρχου-
 σιν ὅτι καὶ ἀφελῶς, καταπλῆσσαι μὲν πολλῶν νεῶν,
 αἰ ἀπέσειλαν οἱ σύμμαχοι τὰ χεῖματα τοῖς Ἀθωαίοις χε-
 μιζούσας. οὐ μόνον δὲ ζῶντα τὸν Χαβρία πρὸς πῶν διε-
 τέλει καὶ τιμῶν, ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντος αὐτοῦ, τὸ πρὸς ἡκί-
 των καλῶς ἐπεμελεῖτο, καὶ τὸν παῖδα Κτήσιππον, ἐβούλετο
 μὲν ἀνδρα ποιεῖν ἀγαθόν, ἐμπληκτον δὲ ὄραν καὶ ἀνάγωγῶν ὁ-
 μως ὅτι ἀπέπειν ἐπιμορθούμενος καὶ ἀποκρύπτων τὰ ἀίρη.
 πλὴν ἀπαξ λέγεται, παρενοχλωῦντος ἐν στρατείᾳ πνὶ τὸ
 νεαλίσκου, καὶ χροῦντος αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀχέρις καὶ συμ-
 βουλίας, ὅτι ἐπιμορθούμενος καὶ πρὸς στρατηγῶντος εἰπεῖν.
 Ὡ Χαβρία, Χαβρία, μεγάλῳι γέ σοι χρεῖν ἐκπίνω τῆς
 φιλίας, ἡσπομένη σου τοῦ ἴον. ὄραν δὲ τὸς τὰ χροῖν πρὸς ἡ-
 σον τὰς τότε, διηρημένοις, ὡς ἄν ἀπὸ κληροῦ, ὁ στρατήγιον
 καὶ ὁ βῆμα, καὶ τὸς μὲν λέγοντας ἐν τῷ δῆμῳ καὶ χροῖ-
 φοντας μόνον ὢν Εὐβουλος καὶ Ἀεισοφάν, καὶ Δημο-
 σθένης, καὶ Λυκούργος, καὶ Ἰπείδης· Διοπέδης δὲ καὶ Με-
 νεαῖα, καὶ Λεωσθένης, καὶ Χάρητα, τῶν στρατηγῶν καὶ
 πρὸς πολεμῶν αὐξοῦντας ἑαυτοῖς· ἐβούλετο τὴν Περικλέους
 καὶ Αεισίδου καὶ Σόλωνος πολιτείας, ὡς ἄν ὁλόκληρον καὶ διηρημένῳ ὢν ἀμφοῖν αἰαλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι.
 καὶ γὰρ

A Vbi quum amicus quidam diceret ei, Videris ali-
 quid Phocion tecum meditari, Sane vero, inquit,
 meditor an quid de oratione, quam habiturus ad
 populū Atheniensem sum, quā refecare. Demo-
 sthenes magnopere contemnebat ceteros orato-
 res: at quū ad dicēdū Phocion surgeret, solebat ad
 amicos dicere summisse, Orationum mearum fe-
 curis adest. Ceterum hoc sit fortassis ad mores e-
 ius referendum. quando viri boni vel verbum vel
 nutus solus mille instar sit sententiarum & ambi-
 tum verborum. Porro adolescens sub duce me-
 ruit Chabria, eumque est affectatus, à quo fuit in
 scientia militari institutus egregie. Nonnihil vicif-
 sim illius ingenium correxit varium & impotens.
 Nam quum segnis alias Chabrias & tardus esset,
 ipsis in certaminibus gliscebatur & exardescebat a-
 nimo, atq; cum ferocissimis prouebatur precipitan-
 tius. quomodo sane in Chio quoq; vitam proiecit,
 quum triemi sua ante ceteros prouectus descen-
 sionem vrgeret. At Phocion iuxta cautum & im-
 pigrum præbens se, qua cunctationem excitabat
 Chabrie, qua contra calorem impetus intempe-
 stium detrahebat. Vnde candidus & proprius
 Chabrias dilexit eum, ad negotiaque & imperia
 prouexit celebrans apud Græcos, eiusque arduis
 in rebus vsus est opera, atq; ex pugna nauali apud
 Naxum insigne nomen & gloriam Phocioni con-
 ciliauit. nam permisit ei læuum cornu, in quo acro-
 certamen Mars habuit, & cito decreuit. Prima illa
 pugna ciuitas Atheniensis per se sola, postquam
 capta fuit, conflixit cum Græcis, victrixq; Chabri-
 am mirifice complexa est, & Phocionem ut virum
 æstimauit imperio dignum. Parta victoria est ma-
 gnis mysteriis. cuius causa decimo sexto die men-
 sis Boedromionis dabatur populo Atheniensi quot-
 annis Chabrias vini congiarium. Hinc fertur, quū
 mitteretur à Chabria ad tributum ab insulis exi-
 gendum, ac naues viginti acciperet, dixisse, Si ad
 bellum gerendum mitteretur, maiore classe opus
 esse: sin vero ut ad socios, sufficere nauem vnam.
 Itaque sua nauis profectum, alloquutumq; ciuita-
 tes, & congressum cum magistratibus humaniter
 & aperte, decurrisse cum frequentibus nauibus
 quas socii Atheniensibus cum stipendio misere.
 Non autem viuum modo constanter obseruauit
 & coluit Chabriam, verumetiam defuncti propin-
 quorum magnam curam gessit, & filium Ctesippū
 affectauit bonū virum reddere. quem licet vecor-
 dē videret & contumacē, non destitit tamen emē-
 dare & tegere eius vitia. Semel tantū dicitur, quum
 obtunderet ipsum in quodā bello adolescens, fati-
 garetq; importunis quæstionibus & interrogatio-
 nibus quasi castigans atq; imperatoris munus eum
 docere instituens, dixisse, O Chabria, Chabria, ma-
 gnam sane tibi refero amicitie gratiam, qui filium
 feram tuum. Quum videret eos qui id temporis
 rempublicam gerebant partitos quasi sorte bellicā
 & forensē administrationem, partim in concio-
 nibus dicere & rogationes promulgare tantum, ex
 quib. Eubulus, Aristophon, Demosthenes, Lycur-
 gus, Hyperides erāt, Diopithem vero, Menesthea,
 Leosthenem, & Chareta imperando & bello ge-
 rendo opes quætere, institutum visum est ei Peric-
 lis, Aristidis, & Solonis, tanquam integrum at-
 que ex ambobus concinnatum, referre & imitari,

Namque visus est illorum virorum quisq; vt Archiloehi verba vsurpem,

*Vtrumq; vt Martis confidens esse satelles,
Musarumq; artes nosse adamare pias.*

Ac Mineruam ipsam bellatricem simul & ciuili-
um artium peritam esse & appellari videbat. Quū
ita se comparasset, semper quidem procurauit pa-
cem, & otium, bella vero gessit plurima omnium
non suorum tantum æqualium, sed & priorum,
non prensans neque ambiens eas prouincias, sed
neq; defugiens tamen neq; declinans, vbi vsus vo-
cauit eum reip. Constat enim cum quinq; & qua-
draginta cepisse præturas, quum comitiis ne semel
quidem interfuisset, sed absens semper electus &
accretus esset. Itaq; mirabantur insipientes popu-
lum, quod quum plurimum Phocion in eum in-
curreret, neq; vnquam quicquam vel dixisset vel
egisset populariter, sicut reges censent vti adulatori-
b. debere, post lotas manus, vteretur populus hic
concionatoribus facetiioribus & blandioribus per-
ludum, ad imperia sobrius semper & sedulus seueri-
ssimum vocaret ac sapientissimum ciuem, eum-
que solus vel præ aliis qui nutibus & libidinibus
suis reluctabatur. Quippe quum esset oraculum
Delphicum recitatum, cæteris consentientib. A-
theniensib. vnum dissentire à ciuitate ciuem, pro-
gressus Phocion liberare se eos ait sollicitudine, se,
quem quærent esse. Sibi enim eorum quæ age-
rentur vni placere nihil. Quum aliquādo sententia
dicta in concione celebraretur, orationemque
suam pariter videret ab omnibus approbari, con-
uersus ad amicos dixit, Nunquid imprudenti mi-
hi excidit mali? Flagitante congiarium ad sacrifi-
cium quoddam populo Atheniense, aliisq; præbe-
tibus, identidem appellatus ait, Hosce poscite diui-
tes: me vero puderet, vobis si largirer, huic non sol-
uere: monstrans Calliclem fœneratorem. Vbi non
cessarunt vociferari & increpare eum probris, hęc
narravit eis fabulam. Quidam ignauus homo pa-
rabat ad bellum proficisci. Crociantibus autem
coruis posuit arma, tenuitq; se domi. Mox recipi-
ens ea institit pergere. Illis denuo crociantibus, sub-
stitit, & tandem ait, Etsi vos quam maxime croci-
uistis, non gustabitis me tamen. Alio tempore iu-
uentibus Atheniensibus vt moueret in hostes, vbi
renuit, timidum mollemq; appellantis: Neque
vos, inquit, facere me audacem potestis, neq; vos
ego timidos. Attamen nouimus nos inter nos.
Quum dubiis temporibus perquam ageret cum
eo populus asperere, atque imperii rationes repo-
sueret, Seruemini quæso, inquit, prius. Quum in
bello essent abiecti & trepidi, pace vero facta fe-
rocirent, ac conuictis incesserent Phocionem,
quasi eripuisset ipsis victoriam, Felices estis, inquit,
ducem qui habeatis vos cognoscentem: alioquin
iam dudum perissetis. Cum Bœotiis vbi de agro
voluere non iudicio sed bello disceptare, consu-
luit vt verbis, quibus præstarent, non, quib. essent
inferiores, armis, cum iis digladiarentur. Quum
aliquando sententiam eius non probarent, neque
eum sustinerent audire, Me vos, inquit, quæ non
probo, cogere vt faciam valetis: dicere quæ non
probo, præter sententiam non cogetis. Ex ad-
uersariis eius in rep. oratoribus quum Demosthe-
nes dixisset, *Interficiet te populus Atheniensis Phocion,*

καὶ γὰρ τῶν αἰσθητῶν ἐκείνων ἕκαστος ἐφάνητο κατὰ τὴν ἀρχή-
λοχον,

Ἀμφότερον, τρεῖς πῶν μὲν Ἐνυαλίῳ θεοῖο,

καὶ μουσῶν ἑρετῶν δῶρον ὀπίσθια μῦθος.

καὶ τὴν θεὸν ἑώρεα πολεμικῶ τε ἄμει καὶ πολιτικῶ οὐ-
σαν, καὶ πρὸς ἀρχὴν ὀμνῶν. οὕτω δὲ σιωπῶντας ἑαυτὸν, ἐ-
πολιτῶντο μὲν αἰεὶ πρὸς εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, ἐστρατηγή-
σεν δὲ πλείστας οὐ μόνον τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ τῶν πρὸ
αὐτῶν στρατηγίας, ὅσων ἀρχηγέλλων, ὅσων δὲ μετῶν, ἀλλ' ὅσων ἀδύ-
γων. ὅσων δὲ ἀποδιδράσκων τῆς πόλεως καλῶς. ὁμολογεῖται
γὰρ ὅτι πέτετε καὶ πρὸς ἀρχὴν στρατηγίας ἔλαβεν, ὅσων δὲ ἀ-
παξ ἀρχαίρεσις πρὸς ἀρχὴν, ἀλλ' ἀπόντα μεταπειμπο-
μῶν αὐτὸν αἰεὶ καὶ χειρονομῶν. ὥστε θαυμάζειν τοῖς
ὄσων δὲ φρονοῦσας τὸν δῆμον, ὅτι πλείστα τῶν Φωκίωνος ἀνι-
κροῦντες αὐτῶν, καὶ μηδὲν εἰπόντες πῶποτε μηδὲ πρὸς ἀρ-
πας πρὸς χάριν, ὡς πρὸ ἀλλοῖσι τοῖς βασιλεῖς τοῖς κλάσει
χρῆσθαι μὲν ὅτι χειρὸς ὑδάρι, ἐχρῆτο ὄσων τοῖς μὲν χρημο-
τεσις καὶ ἰλαροῖς ἐν παιδίας μῦθος δημαγωγῆσι, ὅτι δὲ τῶν
ἀρχῆς αἰεὶ ἠφῶν καὶ σπουδάζων, τὸν αὐστηρότατον καὶ φρο-
νιμοτάτον ἐκάλεε τῶν πολιτικῶν, καὶ μόνον ἢ μάλλον τῶν βα-
λῆσαι αὐτῶν καὶ ὀρμῆς ἀπὸ τῆς ἀσπίδος. χρῆσιμόν μὲν γὰρ
ἐκ Δελφῶν ἀναγνωσθέντος, ὅτι τῶν ἄλλων Ἀθηνῶν ὁ-
μοφρονοῦστων, εἰς αὐτὸν ἐκείνη φρονοῖ τῆ πόλει, παρελθὼν
ὁ Φωκίων ἀμελεῖν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτὸς ἂν ὄσων τῶν μῦθος. μῦθος
γὰρ αὐτῶν μηδὲν ἀρέσκειν τῶν πρὸς ἀρχὴν μῦθος. ἐπεὶ δὲ λέγων
ποτὲ γνώμῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀδοκίμει, καὶ πρὸς ὄσων ὁμα-
λῶς ἑώρεα τὸν λόγον ἀποδεδυμῶν, ὅτι φραφῆς πρὸς τοῖς
φίλοις εἶπεν, Οὐ δὴ που τί καὶ ἄν λέγων ἑμῶν τὸν λέληθα;
πρὸς δὲ θυσιῶν πῶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῶν ὀπίσθια, καὶ
τῶν ἄλλων ὀπίσθια, κληθεῖς πολλάκις ἔφη, Τούτους
ἀπῆτε τοῖς πλοῖσι. ἐγὼ δὲ ἀρχοῖ μὲν αἰεὶ τούτων μὴ
ἀποδιδόναι, μὲν ὀπίσθια δειξάς Καλλικλέα τὸν δαμεισίω.
ὡς δὲ ὄσων ἐπαύοντο κεκαρῆτες καὶ καταβοῶντες, λόγον
εἶπεν αὐτοῖς τῶν, Ἄνθρωποι δειλὸς ὅτι πόλεμον δέξει. φηγεῖ-
μῶν δὲ κεκαρῶν, τὰ ὄπλα τοῖς ἡσυχάζειν εἶπε ἀναλαβῶν
αὐτοῖς δέξει, καὶ φηγεῖ μῶν πάλιν ὄσων. καὶ τέλος
εἶπεν, Ὑμεῖς κεκαρῆσατε μὲν μέγιστον ὡς διωσάν, ἐμῶν
δὲ οὐ γάουσατε. πάλιν δὲ ποτὲ τῶν Ἀθηνῶν ὄσων ἀρχῆς
αὐτὸν ὅτι τοῖς πολεμίοις κελεύοντων, ὡς ὄσων ἐβούλετο, δει-
λὸν καὶ ἀναδρον ἀποκαλοῦστων, Οὔτε ὑμεῖς (εἶπεν) ἐ-
μὲ διώσατε ποιῆσαι φαρσαλέον, οὔτε ἐγὼ ὑμᾶς δειλοῖς. οὐ
μὲν ἀλλ' ἴσμεν ἀλλήλοις. ἐν δὲ κεκαρῶν ὀπίσθια φρα-
χου μῦθος τῶ δῆμου πρὸς αὐτὸν σφίδρα, καὶ τῆς στρατηγίας
ἀθῶν ἀπὸ τῶν, Σωφίητε (εἶπεν) ὁ μακάριοι
πρὸς τῶν. ἐπεὶ δὲ πολεμῶντες μὲν ἦσαν ταπεινοὶ καὶ πει-
θεῖς. ἡρωῖ μῦθος δὲ εἰρήνης ἐδρασεύοντο, καὶ κατεβῶν τῶ
Φωκίωνος, ὡς ἀφρη μῦθος τῶ νικίω αὐτῶν, Εὐτυχεῖτε (εἶ-
πεν) ἔχοντες στρατηγῶν εἰδὸτα ὑμᾶς. ἐπεὶ πάλαι ἀνὸ ἀπλά-
λειτε. τοῖς δὲ Βοιωτοῖς οὐ βουλομῶν αὐτῶν δικάζουσαι
πρὸς τῆς χάρις, ἀλλὰ πολεμῶν, σιωβούλω δὲ ἀρχῆς τῶ
ἀρχῶν, ἐν οἷς εἰσι κρείττοις, μὴ ἀρχῆς τῶ ὀπλων, ἐν οἷς
ἡσυχῶν, μακάριοι. λέγοντα δὲ αὐτὸν οὐ πρὸς μῦθος ὄσων
ἀπομῦθος ἀκείν, Ἐμὲ (εἶπεν) ὑμεῖς ἀ μὴ βούλομαι
ποιεῖν, βιάσασθαι διώσατε, λέγειν δὲ ἀ μὴ δεῖ πρὸς γνώμῃ
ὄσων ἀναγίσκετε. τῶν δὲ ἀνὸ πολιτομῦθος αὐτῶν ῥητόρων, Δημοσθένους μὲν εἰπόντος, Ἀποκτενεῖσθε Ἀθηναῖοι Φωκίων, ὡς

αὐτὸν μὲν εἶπεν, Σὲ δὲ, ἐὰν σφραγίσῃσι. Πολύδουκτον δὲ
 τὸν Σφήτιον ὄραν ἐν καύματι συμβουλῶντα τοῖς Ἀθη-
 ναίοις πολεμεῖν πρὸς Φίλιππον, εἶτα ἐπ' ἀδματος πολλῆ
 καὶ ἰδρωτός αὐτε δὴ καὶ ὑπερ' παχύνοντα, πολλάκις ἐπι-
 ροφωῖται τῆ ὑδατος, Ἄξιον (εἶπεν) τέτρωπις ἄσαντας ὑμᾶς
 ψιφίσασθαι τὸν πόλεμον. ὃν τί οἶεσθε ποιήσῃσι ἐν τῷ θά-
 ρακι καὶ τῇ ἀσπίδι, τῶν πολεμίων ἐγγύς ὄντων, ὅτε λέγων
 πρὸς ὑμᾶς ἀ' ἔσκεπται, κινδυνώβει πιγυῶας, τῆ δ' Λυκέρ-
 ρου πολλὰ βλάβοςφημα πρὸς αὐτὸν εἰπόντος ἐν ἐκκλη-
 σία, καὶ πρὸς ἅπαν, ὅτι δέκα τῶν πολιτῶν ἄξιαιτύως
 Ἀλεξάνδρου, συμβούλους ἐκδιώξαι, εἶπεν, Πολλὰ ἐγὼ
 συμβεβούλους καὶ καὶ συμφροντα τέτοις, ἀλλ' οὐ πεί-
 θονται μοι. ἴω δὲ τις Ἀρχιεράδης ἐπικαλυμμένος Λακωνι-
 κῆς, πώγωνά τε καὶ τιμῆρος ὑπερφυῆ μεγέθει, καὶ τριβόνα
 φορᾶν αἰεὶ καὶ σκυθροπάζων· τέτοιον ἐν βελῆ ἰορυβούμνος
 ὁ Φωκίων ἐπεκαλεῖτο τῷ λόγῳ μῆτιν ἄμα καὶ βοηθόν. ὡς
 δ' ἀσπασὶς ἐκείνος, ἀ πρὸς χάριν ἴω τοῖς Ἀθηναίοις, σπε-
 βούλους, ἀφ' ἁμῶν αὐτῶν ἡμεῶν, ὧς Ἀρχιεράδης εἶπεν,
 τί οὖν οὐκ ἀπεκείρω; Ἀεισογίτηνος δ' τῆ σκεφαίτη, πο-
 λεμικῶ μὲν ὄντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ παροξυνάστος
 ἐπὶ ταῖς πρῶταις τὸν δῆμον, ἐν τῷ καταλόγῳ πρὸς ἐλ-
 λόντος ἐπὶ βακτηρία τῶ σκέλει καταδεδεμένῳ, πόρρωθεν
 αὐτὸν ἀπὸ τῆ βήματος ἰδὼν ὁ Φωκίων, ἀέκρηχεν, Γεράφε
 καὶ Ἀεισογίτηνα γυλὸν καὶ ποιηρῶν. ὡς τε θαυμάζειν ὅπως
 καὶ ὁπόθεν τρεχὺς οὕτως ἀνῆρ καὶ σκυθροπὸς ἐκτίσαστο
 τὴν τῆ χροσῶ πρὸς ἡρωείας. ἔστι δὲ, οἶμα, χαλεπὸν, ἔ μὲν
 ἀδιώατον, ὡς πρὸ οἶον καὶ δῦθροπον τὸν αὐτὸν, ἠδὲ ἄμα
 καὶ ἀσπῆρον εἶη· κατὰ πρὸ ἔτεροι πάλιν φαινόμενοι γλυκεῖς,
 ἀνδρατοι τοῖς χρομῶμοις εἰσι καὶ βλαβερώατοι. καὶ τοι φα-
 οῖν ὕπερδῶν τοτε εἶπειν πρὸς τὸν δῆμον, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 μὴ σκεπεῖτε μόνον εἰπικρὸς, ἀλλ' εἰ πρῶτα εἶμι πικρὸς.
 ὡς πρὸ τῆ πλεονεξία μόνον ἐπορθεῖς καὶ λυπηρεῖς ὄντας,
 οὐχὶ μάλλον ὅσοι πρὸς ὑβριν καὶ φρόνον ἢ ὀργῶν, ἢ φιλονει-
 κίας πιά, χροῶνται τῶ δυνάσασαι, τέτοις δεδιότων καὶ
 πρὸς βαλλομένων τῶ πολλῶν. Φωκίων τοίνυν ἔρρα μὲν οὐ-
 δένα τῶ πολιτῶν κακῶς ἐποίησεν, ὅσῳ ἐνόμιζεν ἐρρόν·
 ἀλλ' ὅσον ἔδει μόνον τῶ ἄσπῆρον οἷς ἐπρῶτα πρὸ τῆς
 πατερίδος κατεξασπῆσαι, τρεχὺς ὦν, καὶ δις ἐκείατος καὶ
 ἀπὸ χροῶν, εἰς τὸν ἄλλον βίον δῶ μὲν πᾶσι καὶ χροῶν καὶ
 φιλάθροπον ἑαυτὸν παρῆχεν, ὡς τε καὶ πρῶτα βοθηεῖν,
 καὶ κινδυνώβεισι σπεξέταξασαι τοῖς ἀφροῖς. ἐγκα-
 λουῶτων δὲ τῶ φίλων ὅτι ποιηρῶ τινι κρινόμενῳ σπεῖπεν,
 τοῖς χροῶσις ἐφῆ μὴ δεῖσθαι βοθηείας. Ἀεισογίτηνος δὲ τῆ
 σκεφαίτη, μὲν τὴν καταδικῶν πέμφαντος καὶ δεηθέν-
 τος ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν, ὑπαχρῶσας, ἐβάδιζεν εἰς τὸ δε-
 σματῆριον· ὅσοι ἐώντων δὲ τῶ φίλων, Ἐάσατε (εἶπεν) ὧ
 μακείριοι. ποῦ γὰρ δὲ τις ἠδῶν Ἀεισογίτηνον συμβούλοι; καὶ
 μὲν οἱ γε σύμμαχοι καὶ οἱ ἠσπῶνται τοῖς Ἀθῆνῆθεν ἀπο-
 σόλοις, ἐτέρῳ μὲν ἐκ πλεοντος φρατῆρο, πολεμίοις νομίζον-
 τες, ἐφροῖμω το τεύχη, καὶ λιμῶνας ἀπεχρῶνυσαν, καὶ κατε-
 χροῖμιζον ἀπὸ τῆς χροῶς εἰς ταῖς πόλεις βοσκήματα, καὶ αἰ-
 δρᾶ ποδα, καὶ γυμᾶχας, καὶ παῖδας· εἰ δὲ Φωκίων ἠρῆτο,
 πόρρω ναοῖν ἰδίας ἀπὸ πρῶτωντες ἐφροῖμῶμοι, καὶ χροῖσι-
 τες, ὡς αὐτοῖς κατῆρον. πρῶτα δὲ εἰς τὴν Εὐβοίαν τῆ Φιλίππου, καὶ δυνάμιν ἐκ Μακεδονίας ἀφροῖς
 ζοῖτος, καὶ ταῖς πόλεις οἰκείουμῶμοι ἀφροῖς τυρανῶν, Πλουτάρχου δὲ τῆ Ἐρετελέως καλοῦτος τοῖς Ἀθῆνῆμοις,

A *si insaniere cœperit, respondit, Te vero, si sapuerit. Poly-*
euctum Sphettium quum videret per æstum au-
torem populo Atheniensi esse mouendi Philippo
belli, inde anhelantem multum & sudantem, vt-
pote præpinguem, atq; crebro aquam sorbentem,
Debetis scilicet, inquit, ex huius sententia bellum
sciscere. quem in lorica & clypeo quid censetis fa-
cturum instantibus hostibus, quum inter dicen-
dum apud vos ea quæ commentatus est, pene suf-
focetur? Quum multa ei exprobraret in concione
Lycurgus, præter cætera, quod deposcenti decem
ciues Alexandro, fuisset autor vt dederentur: ait,
Multa ego his recta & salutaria consilia dedi, ve-
rum non parent mihi. Erat Archibiades quidam,
quem Laconistam appellabant, immensa promif-
sa barba, ac læna semper amictus tetricusq;.
Hunc in curia Phocion occlamationibus iactatus testem
dictis suis & suffragatorem aduocauit. qui vt exur-
gens, quæ accepta forent consuluit Atheniensibus,
apprehensa barba eius, Quin igitur Archibiade, in-
quit, tondes barbâ? Quum Aristogiton sycophan-
ta, qui in concionibus bellicosus erat, populumq;
ad arma incenderat, in delectu accederet baculo
innixus & crure obligato, conspiciatus procul eum
ex suggestu Phocion, exclamauit, Scribe etiam A-
ristogitonem claudum & improbum. vt mirum sit
qui & vnde vir adeo asper & tristis cognomen in-
uenerit Boni. Cæterum est meo iudicio arduum,
haud impossibile tamen, vt vinum, sic hominem
eundem dulcem pariter & austerum esse: sicut a-
li è diuerso in specie dulces, ingratiissimi vsu sunt
& nocentissimi. Et quidem Hyperidem memo-
rant aliquando in concione dixisse, Nolite Athe-
nieneses aduertere solum an amarus, sed an gratis
sim amarus. quasi illos tantum qui auaritia impo-
rtuni & odiosi suut, non autem hos potius qui ad
impotentiam & inuidiam vel iram vel contentio-
nem abutuntur potentia, populus timeat & exe-
cretur. At Phocion inimicum ex ciuibus nemi-
nem afflixit, ac ne pro inimico quidem habuit,
sed quantum res postulabat, tantum vt aduersus
obstinentes suis pro bono publico actionibus lu-
ctaretur, horridus erat, pertinax & implacabilis.
Omnibus in cæteris placidum se communemque
& humanum præbebat, lapsisque ferebat opem,
atq; periclitantibus aduocatus aderat aduersariis.
Exprobrantibus ei amicis quod turpem homi-
nem defendisset, probos ait non indigere auxi-
lio. Aristogitoni sycophantæ post damnatio-
nem ipsum per amicos precatò vt ad se veniret,
morem gessit, atque ad carcerem perrexit. Re-
tinentibus eum amicis, Sinite quæso, inquit.
vbi enim congregiare cum Aristogitone liben-
tius? Porro socii Atheniensium & insulares,
classes eorum duce missas aliò pro hostibus ha-
bebant, muros sepiebant, portus obstruebant,
pecora, seruitia, coniuges, liberos in vrbes ex
agris deportabant: sin imperator Phocion es-
set, nauibus suis longe occurrebant corona-
ti & gratulabundi, deducebantque eum ad
se. Quum irreperet in Eubœam Philippus,
eoque exercitum ex Macedonia traduceret,
atque oppida sollicitaret per tyrannos, implo-
rante opem Atheniensium Plutarcho Eretrienti,
 F

oranteque insulam vt eriperet ex faucibus Macedonū, Phocion parua manu dux missus est, quod incolas sperarent prompte ad eum concursuros. Qui omnia quum offendisset proditorum plena, affecta, & largitione constuprata, in periculum adductus ingens est: occupatoque tumulo quodam, qui caua valle à campo est circa Tamynas diremptus, in eo quod firmissimum erat in exercitu, continuit & coercuit. De incompositis, garrulis, & ignauis, qui ex castris aufugiebant & signa relinquebant, monuit duces nihil esse laborandum. quippe ob licentiam fore eos in exercitu inutiles, & obfuturos dimicantibus: domi vero, horum sibi conscios, minus infectaturos ipsos neque multum calumniaturos. Vt infesti adfucere hostes, iussis suis sub armis consistere quoad immolauisset, protraxit tempus diutius, vel quod non lita- ret, vel quo hostes propius alliceret. Quapropter ratus primum metu illum trepidare & obtorpesce- re Plutarchus, procurrit cum milite conductitio. Deinde conspicati id equites, non continuerunt se, sed ilico admiserunt equos in hostem, in condi- tiq; & effusi proruerunt ex castris. Dum cæduntur primi, omnes disiecti sunt, & fugam cepit Plutar- chus. Pars hostium vallum adorti excindere mol- liebantur & perrumpere tanquam omnibus fufis. Interea perpetrato sacro erumpentes castris Athe- nienfes partim extemplo auertunt, & in fugã effu- sos apud vallum plurimos concidunt, Phocion phalangem in occasionem stare intentam impe- rat, colligereq; simul & recipere eos qui in fugam ante dissipati fuerant: ipse cum delectis incurrit in hostes, commissaq; acri pugna omnes impigre & strenue certauerunt. Thallus Cineæ & Glaucus Polymedis, apud ipsum locati ducem, præter cæ- teros dimicauerunt fortiter, & vero etiam Cleo- phanes insignem virum eo in prælio præstitit. Hic equites ex fuga reuocans, clamans & adhortans vt periclitanti succurrerent imperatori, effecit, vt re- uerfi victoriam peditum confirmarent. Hinc Plutarchum exegit Eretria, & Zaretra opportu- nissimam arcem cepit, qua maxime coarctatur laxitas insulæ, quæ in angustam ceruicem vtrin- que astringitur pelago. Græcos capi non permisit oratorum Atheniensium metu, ne populum ad se- cus in eos consulendum inflammarent. Postquam rebus hisce gestis domum se Phocion recepit, mox desiderauerunt eius humanitatem & iustitiam focii, mox etiam populus Atheniensis peritiam eius & virtutem animaduertit: siquidem successor eius Molossus ita gessit bellum, vt etiam ipse in hosti- um potestatem viuis venerit. Vnde grandia Phi- lippus spe complexus, in Hellefponium cum om- nib. copiis mouit ad occupandum simul Cher- sonnesum, Perinthum, & Byzantium. Parantibus suppetias ferre Atheniensibus, contende- runt oratores vt dux mitteretur Chares. qui eo profectus nihil copiis suis gessit dignum, neque acceperunt classem ciuitates, sed omnibus sus- pectus palabatur pecuniam cogens ab fociiis, & ab hostibus contemptus. Populus vero quum esset ab oratoribus incensus, indignatus est,

A
 B
 C
 D
 E
 F

ἢ δεομένου πῶν ἡσόν ὀξελέσθαι καταλαβόμενον ἕως
 τῆ Μακεδόνος, ἀπετάλη στρατηγὸς ὁ Φωκίων, ἔχων δυνάμιν
 οὐ πολλήν, ὡς τῆσ' ἐκεῖ συνησθημένων ἐτόμος παρὲς αὐτόν.
 ὁρῶν δὲ παρδοτῶν ἀπὸ πῶν μετὰ, ἕνοσσιῶτα, ἕ διορω-
 ρυγμένα δωροδοκία, εἰς κίνδυνον μίγδην κατέστη καὶ πῶν
 λόφον χαράδρα βαθύη τῆσ' ἐπὶ τῆσ' Ταμύνας ὀπιπέδων.
 ἀποκρυπτήριον καταλαβὼν, σιωεῖχεν ἐν τούτῳ καὶ σιωε-
 κρέπει ὁ μαχημάτων τῆσ' δυνάμεως. τῆσ' δὲ ἀπάκτων καὶ
 ἀλάων ἕ ποιητῶν ἀφ' ἀδιδραχόντων ἐκ τῆσ' στρατοπέδου, καὶ
 ἀπρωροῦτων, ἐκέλευσεν ἑμ λείν πρὸς ἡγεμόνας. ἕ γὰρ
 ἐν ταῦτα διερχέσθαι ἕσπ ἀταξίας ἕσπασθαι, καὶ βλαβε-
 ροῖ τοῖσ' μαχητοῖσ', καὶ καὶ τοιαῦτα σιωεῖδ' ἕσπ αὐτοῖσ' ἕσπ
 αὐτῶν καταδοῦσθαι, ἕ μὴ πῶν συκοφαντήσιν. ὡς ἕ ἐπὶ ἕ-
 σαν οἱ πολέμοι, κελύσας ἐν τοῖσ' ὀπλοῖσ' ἀβρεμῖν, ἀχρὶ δὴ
 αὐτοῖσ' σφαγιάσθαι, πλείω δέτελε χρονον, ἕ διεσπῶν, ἕ
 βυλόμενος ἐγυτέρω τῆσ' πολέμοισ' ὀπιπασσάσθαι. δὴσ' παρ-
 τον μὲν ὁ Πλούταρχος, οἰόμενος ἀποδειλιᾶν καὶ καπνεῖν ἕ-
 κείνον, ὀξέδρα μὲν τῆσ' ξένων. ἕπειτα πῶν ἕδόντες οἱ
 ἕσπασθαι ἐκ ἐκαρτέρησαν, ἀλλ' ἕλαυνον δὴσ' εἰς τοῖσ' πολε-
 μίοισ', ἀσπῶν καὶ ἀσπῶν ἐκ τῆσ' στρατοπέδου παρ-
 C
 Φερόμενοι. νικωμένων ἕ τῆσ' παρ-ῶν, ἀπῶντες ἕσπασθαι
 σαν, καὶ ὁ Πλούταρχος ἕφυγῶν καὶ ἕ χαράκι παρ-ῶν ἕσπ
 ἕσπασθαι ἐν τοῖσ' πολέμοισ', ἐκ χέπῶν ἐπείρῶντο καὶ ἀσπῶν, ὡς
 ἀπῶντων κεκατηχέτες. ἐν τούτῳ δὲ τῆσ' ἕσπασθαι ἕσπασθαι
 τοῖσ' μὲν δὴσ' ἐκ τῆσ' στρατοπέδου παρ-ῶν ἕσπασθαι οἱ
 τρέποισι, καὶ καταβάλλοισι τοῖσ' πλείοισ' παρὲς τοῖσ' ἐρύμασι
 φθῶντας. ὁ δὲ Φωκίων τῆσ' μὲν φάλαγγα παρ-ῶν ἕσπ
 δρῶν, ἀναλαβόμενος ἕσπ καὶ παρ-ῶν ἕσπασθαι πρὸς τῆ
 Φυγῆ παρ-ῶν ἀσπῶν, αὐτοῖσ' ἕ τῆσ' ὀπιπῶν ἕσπ
 ἕσπασθαι, ἐπέβαλλε τοῖσ' πολέμοισ' καὶ μάχης καρτερῶν ἕσπ
 D
 νης, πῶντες μὲν ἐκθύμως ἕσπασθαι καὶ ἀφείδως. Θάλλος
 ἕ ὁ Κινέσ, καὶ Γλαύκος ὁ Πολυμήδου, παρὲς αὐτόν τεταγμέ-
 νοι τὸν στρατηγὸν ἕσπασθαι. ἕ μὲν δὲ καὶ Κλεοφάνης ἕσπ
 πλείω παρ-ῶν αὐτόν ἐκείνη τῆσ' μάχῃ. πρὸς γὰρ ἕσπασθαι
 ἀναλαβόμενος ἐκ τῆσ' ἕσπασθαι, καὶ βοῶν, ἕ ἀσπῶν ἕσπ
 νος κίνδυνόν τῳ στρατηγῶ βοηθεῖν, ἐποίησεν ἀσπῶν ἕσπ
 ἕσπασθαι ἀπῶντων ὁ νίκημα τῆσ' ὀπιπῶν. ἐκ τούτου, τὸν τε Πλού-
 ταρχον ὀξέβαλλεν ἐκ τῆσ' ἕσπασθαι, καὶ Ζάρηδα φρέιον ἐλῶν
 ὀπιπῶν, ἕ μάλιστα σιωεῖδ' ἕσπασθαι ὁ πλάσος εἰς βρα-
 χὺ ἀσπῶν, τῆσ' ἕσπασθαι σφιγμένης ἐκατέρωτε τῆσ' θα-
 E
 λασσης, οὐτε λαβεῖν ἀχμαλώτοις ἕσπασθαι ἕσπασθαι, φοβη-
 θεῖσ' τοῖσ' ἕσπασθαι τῆσ' ἕσπασθαι, μὴ παρ-ῶν ὀπιπῶν βιά-
 σωνται τὸν δῆμον ἀγνωμονῶν παρὲς αὐτοῖσ'. ἐπεὶ δὲ ταῦτα
 ἀσπῶν ἕσπασθαι ἀπέπλῶσεν ὁ Φωκίων τὰ μὲν ἐπὶ ἕσπ
 σαν οἱ σύμμαχοι τῶν χροσῶν καὶ διχασσῶν αὐτῶν, τα-
 χὺ δὲ ἕσπασθαι οἱ ἕσπασθαι πῶν ἐμπειρίας καὶ ἕσπασθαι
 τῆσ' ἀσπῶν. ὁ γὰρ μετ' ἐκείνον ἐλθὼν ὀπιπῶν τῶν παρ-ῶν
 Μολσαδὸς, οὕτως ἐπολέμησεν ὡς τε ἕσπασθαι αὐτοῖσ' ἕσπασθαι
 εἰος ἕσπασθαι τοῖσ' πολέμοισ' ἐπεὶ δὲ μετὰ τῆσ' ἐλπίσιν
 παρ-ῶν ὁ Φίλιππος εἰς ἕσπασθαι ἕσπασθαι μὲν πάσης τῆσ'
 F
 δυνάμεως, ὡς Χερρόνησον ἐν ταῦτα καὶ Πέρινον ἕσπασθαι
 καὶ Βυζῶντον. ἕσπασθαι δὲ τῆσ' ἕσπασθαι βοηθεῖν,

οἱ ῥήτορες ἕσπασθαι τὸν Χάρηδα στρατηγὸν ἀποκαλιῶν, καὶ πλῶσας ἐκείνος ὀπιπῶν ἕσπασθαι τῆσ' δυνά-
 μεως ἕσπασθαι, ὀπιπῶν ἕσπασθαι τὸν ὀπιπῶν, ἀλλ' ἕσπασθαι ὀπιπῶν ἐπὶ πῶν ἕσπασθαι, χροσῶν ἕσπασθαι ἀπὸ τῆσ'
 συμμάχων, καὶ κατὰ φρονοῦμενος ἕσπασθαι τῆσ' πολέμοισ'. ὁ δὲ δῆμος ἕσπασθαι τῶν ῥητόρων παρ-ῶν ἕσπασθαι ἕσπασθαι,

καὶ μετενόη τοῖς Βυζαντίοις πέμψας τὴν βοήθειαν, ἀναστὰς ὁ
 Φωκίων εἶπεν ὅτι μὴ τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐργάζεσθαι τῶν συμ-
 μάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστοῦσιν τῶν στρατηγῶν. Οὕτω γὰρ
 ὑμᾶς ποιοῦσι φοβέρις, καὶ τοὶ χεῖρὶς ὑμῶν σώζεσθαι μὴ δύ-
 νάμενοι. κινήσει δὲ ὁ δῆμος ὑπὸ τῆς λόγου καὶ μεταπεισῶν,
 ἐκέλθων αὐτὸν ἐκείνον ἐτέραν πρὸς λαβόντα διώταμιν
 βοηθεῖν τοῖς συμμάχοις εἰς τὸν Ἑλλησπόντον· ὁ μεγίστην ῥο-
 πὴν ἐποίησεν πρὸς τὸ σωθῆναι τὸ Βυζάντιον. ἡ δὲ μὲν ἤδη
 μεγάλη δόξα τῷ Φωκίῳ· ἐπεὶ δὲ Κλέων ἀπὸ Βυζαντίων
 πρὸς τὴν ἑρῆτην, καὶ τῷ Φωκίῳ γερῶς ἐν Ἀκαδημία
 σιωπῆτος, ἀνεδέξατο τὴν πίστιν ὑπὸ αὐτῶν πρὸς τὴν πό-
 λιν, ὅτι εἴασαν ἕξω στρατοπέδου βελέμενον, ἀλλ' ἀνοί-
 ξαντες τὰς πύλας, ἐδέξατο καὶ κατέμειξεν αὐτοῖς τὰς Ἀ-
 θηναίων, οὐ μόνον ἀνεγκλήτους ταῖς διαίταις καὶ σώφρονας,
 ἀλλὰ καὶ πρῶτον πάντων ἐν τοῖς ἀγῶσι ἀφ' οὗ τὴν πίστιν γε-
 νομένους. οὕτω μὲν ὁ Φίλιππος ἐξέπεσε τῷ Ἑλλησπόντου
 ποτε καὶ κατεφρονήθη, δοκῶν ἀμαχὸς τις εἶναι καὶ αἰσπα-
 γῶντος· ὁ δὲ Φωκίων καὶ αὐτὸς πῖνας εἶλεν αὐτῷ, καὶ φρου-
 ρουμένας πόλεις ἀνέλαβεν· καὶ πολλαχότι τῆς χώρας ἀπο-
 βάσεις ποιούμενος, ἐπόρευε καὶ κατέδεχε· μέγιστος οὐ τρυφῶ-
 ματα λαβὼν ὑπὸ τῶν πρὸς βοήθου τῶν ἀπέπλευσεν. τῶν
 δὲ Μεγάρων ἐπικλαυμένων κρύφα, φοβόμενος ὁ Φωκίων
 τὰς Βοιωτὰς, μὴ πρὸς αὐτοὺς φθάσῃ τὴν βοήθειαν,
 ἐκκλησίᾳ σιωπήσαν ἕωθεν, καὶ πρὸς ἀγγέλους τὰ πρὸς
 τῶν Μεγάρων τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐπέφηφισαν τοτὴ σαλ-
 πιγγισμῶν, ἄθως ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἤδη αὐτοῖς τὰ ὀ-
 πλά λαβόντας. δὲ αὐτῶν δὲ τῶν Μεγάρων πρῶτον ἄρξας,
 τὴν τε Νίσσῃ ἐτίχθη, καὶ ἀφ' οὗ μέσου σκέλη δύο πρὸς
 τὸ ἐπίγειον ἀπὸ τῆς ἀφῆς ἐπέβαλεν, καὶ σιωπῆσαν τῆ ἡ-
 λαπῆ τὴν πόλιν, ὡς τε τῶν καὶ γὰρ πολέμων ὀλίγη ἤδη
 φρονηζούσαν ἐξηρτήσθαι τῶν Ἀθηναίων. ἡ δὲ τῶν
 πρὸς Φίλιππον ἐκπεπολεμημένων πόλεων πασι, καὶ στρα-
 τηγῶν αὐτῶν μὴ παρόντων, ἐτέρων δὲ τὸν πόλεμον ἠρημάτων,
 ὡς κατέπλευσεν ἀπὸ τῶν νήσων, πρῶτον μὲν ἔπειθε τὸν δῆ-
 μον· εἰρηνικῶς ἔχοντος τῷ Φιλίππου, καὶ φοβουμένου τὸν
 κίνδυνον ἰσχυρῶς, δεχέσθαι τὰς ἀγαθύσεις· καὶ πῖνος ἀπι-
 χροῦσαντος αὐτῷ, τῶν εἰσότητων κυλινοῦσθαι πρὸς τὴν ἡ-
 λιάσιν καὶ συκκοφαιεῖν, καὶ εἰπόντος, Σὺ δὲ πολέμῳ, ὦ Φω-
 κίων, ἀποβέπειν Ἀθηναίοις ἡδὴ τὰ ὄπλα ἀφ' οὗ χερῶν ἔχον-
 τας· Ἐγὼ γε (εἶπεν) καὶ αὐτὰ, εἰδὼς, ὅτι πολέμου μὴ ὄντος,
 ἐγὼ σου, εἰρηνικῶς δὲ ἡγομένης σὺ ἐμοῦ ἀρξῆς. ὡς δὲ οὐκ ἔ-
 πειθεν, ἀλλ' ὁ Δημοθένης ἐκράτει, κελῶν ὡς πύρρῳ τὰ-
 τῶ τῆς Ἀθῆνῃ· ἵεσθαι μάχῃ τῶν Ἀθηναίων, ὡς τῶν
 (ἔφη) μὴ ποδὸς μάχῃ μετὰ σκεπῶν, ἀλλὰ πῶς νικήσωμεν.
 οὕτω γὰρ ἔσαι μακρῶν ὁ πόλεμος, ἡττωμένοις ὅτι μὴ αἰεὶ
 δεινὸν ἐγγὺς παρῆσιν. ἡγομένης δὲ ἡτῆς, καὶ τῶν ἰσορρο-
 ποιῶν καὶ νεωτεριστῶν τῶν ἐν ἄσει τὸν Χαλκιδέων ἐλκόντων
 ἐπι τὸ βῆμα, καὶ στρατηγεῖν ἀξιουμένων, ἐφοβήθησαν οἱ
 βέλπυτοι καὶ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἔχοντες ἐν
 τῷ δήμῳ, δεινῶν καὶ δακρύοντες, μόλις ἔπεισαν ἐπιτρέ-
 ψαι τῷ Φωκίῳ τὴν πόλιν. ὁ δὲ τὴν μὲν ἄλλω τῷ Φιλίπ-
 που πολιτεῖαν καὶ Φιλανθοφίαν ἔπειθε δεινὸν πρὸς δεχέσθαι·
 Δημάδου ὅτι γὰρ ἄνθρωπος ὅπως ἡ πόλις μετέξει τῆς κινήσεως εἰ-
 ρηνῆς, καὶ τῆς σιωπῆτος τοῖς Ἑλλησπόντου, ὅτι εἴα πρὸς τῆς γῶ-
 νας τῆς Φιλίππου αὐτῶν ἡμέρας πρὸς τῶν Ἑλλήνων ἀξιώσει.

proxitque eum summissa Bizantinis opis. Ibi
 exurgens Phocion concionatus est, Iniquum esse
 diffidentibus succensere sociis, sed succensen-
 dum infidis ducibus. Hi enim vos reddunt, in-
 quit, formidabiles, quantumvis citra vos in-
 columibus esse non valentibus. Hac permotus
 oratione populus mutavit sententiam, atque il-
 lum ipsum alia manu sociis iussit subuenire in
 Hellespontum: quod ad conseruandum Byzan-
 tium maximi fuit momenti. Erat nomen iam
 inclytum Phocionis. Ut vero etiam Cleon, By-
 zantinorum virtute primus, Phocionisque pri-
 dem in Academia familiaris, apud ciuitatem pro
 eo intercessit, non passi sunt eum extra moenia
 quamuis cupientem metari castra, verum pate-
 factis portis acceperunt eum, domumque ad se
 duxerunt Athenienses. qui non solum integros
 se in hospitibus & abstinentes, sed & promptissi-
 mos in praeliis sese ob fidem sibi habitam exhibere.
 Ita Hellesponto tunc pulsus Philippus est
 & despectus, qui esse inuictus ac formidabilis vi-
 debatur. Ademit insuper Phocion ei aliquot na-
 ues, oppidaque, quibus ille praesidium imposue-
 rat, recepit. Ad haec crebras descensiones faciens
 fines eius populatus est & vastauit, quoad ab iis
 qui subuenerunt vulneratus, abcessit. Imploran-
 tibus clam Atheniensium opem Megarensibus,
 timens Baeotios Phocion, ne, si praesentem, ante-
 uerterent suppetias, summo mane concionem ad-
 uocauit, expositisq; populo Megarensium postu-
 latis, ubi ea icuere, signo tuba dato extemplo a
 concione eos, quum tantum arma sumpsissent, e-
 duxit. Receptus a Megarensibus cupide Nisam
 munuit, ac brachia duo interiecto inter urbem &
 nauale spatium duxit, eamq; a mari commisit. Ita pa-
 rum iam de hostibus per terram sollicita, adhae-
 sit Atheniensibus. Quum iam indixissent bel-
 lum aperte Philippo, alii autem per absentiam
 eius duces belli creati essent, simul atque ab in-
 fulis domum est regressus, ante omnia iussit po-
 pulo, quum pacem Philippus cuperet, formida-
 retque impense periculum, ut foedus acciperent.
 Ac quum quidam ei ex illis qui iactare se in foro
 circa subsellia iudicum & quadruplaturam affue-
 uerant facere, oblatraret, diceretque, Tunc au-
 des Phocion arma iam manibus tenentem reuo-
 care populum Atheniensem? Ego vero, inquit,
 idque certus, bello me tibi, pace mihi te impera-
 turum. Vbi non flexit populum, sed Demosthe-
 nis valuerunt consilia, ut ab Attica quam remo-
 tissime Athenienses signa conferrent, Ne dis-
 spiciamus fodes, inquit, ubi dimicemus, verum
 quemadmodum vincamus: ita demum longin-
 quum erit bellum. Victis omnia atrocita sem-
 per propinqua sunt. Superatis Atheniensibus,
 turbatoribusque & nouatoribus urbanis Char-
 idemum in suggestum trahentibus atque postu-
 lantibus ut hic praeficeretur exercitui, exterriti
 optimates, senatumque Areopagi in concionem
 adducentes xgre precibus & lacrymis impetra-
 uerunt ut rempublic. permitterent Phocioni.
 Censuit hic leges & condiciones amplectendas
 humanas, quas dixerat Philippus. Sed post-
 quam rogationem Demades tulit, ut ciuitas in
 societatem veniret pacis communis & conuen-
 tus Graeciae, intercessit, ni prius cognoscerent
 quas condiciones postulare a Graecis Philippus.

Cuius quum temporibus aduersantibus non obtinisset sententia, Athenienses autem ilico videret poenitentia ductos quod naues & equites præbendi Philippo essent, Hæc, inquit, timens refragabar. Verum quando ita estis pacti, non debetis grauiter ferre neque animum despondere, memores etiam maiores vestros nunc imperasse nunc paruisse, atq; vtrumq; hoc recte & ordine exequentes rempubl. ac Græciam conseruasse. Philippo defuncto immolare ob lætum nuntiũ prohibuit populum. quippe abiecti animi esse malis exultare alienis: atq; exercitum qui cum ipsis ad Charoneam conflixerat, vno tantum homine ait esse diminitum. Demosthene autem Alexandrum arrodente Thebis iam exercitum admouentem, dixit,

Cur miser intendis regem irritare ferocem,

& insignis gloriæ cupidum? Quo conatis tanto propinquo incendio præcipitare rempublicam? Atqui ne volentibus quidem perire his conuuebimus, qui propterea suscepimus ducatu. Vt euerse Thebe sunt, quum Alexander Demosthenẽ, Lycurgum, Hyperidem, & Charidemum exposceret, coniceret autem in illum concio oculos, crebro eum excitans: exurrexit, atq; vnum ex amicis, quo supra cæteros assidue utebatur, cui fidebat, & quẽ charum habebat, iuxta se statuens, Huc, inquit, rempublicam isti deduxerunt, vt equidem, si vel Nicoclem hunc quis deposcat, eum iussurus sum dedi. nam ipse vitam pro omnibus vobis profunderẽ felicitatem ducam meam. Miseret vero me, inquit, Athenienses Thebanorum quoq; qui huc confugere: verum sufficit Græcis Thebas lugere. Quare præstat vt pro vtrisque agamus & deprecemur victores, quam vt præliemur. Ac primum plebiscitum perhibent Alexandrum, postquam fuit ei oblatum, proiecisse, auersatumq; legatos recessisse. Alterum à Phocione allatum accepit, vbi de maioribus natu audiuit Philippum quoq; habuisse hunc virum in honore. Nec orationem modo & preces eius admisit, sed audiuit etiam consilium. Suasit ei Phocion, si otium expeteret, vt poneret arma: sin gloriam, à Græcis versa transferret ea in barbaros. Ac multis dextre pro Alexandri ingenio & mente dictis vsque adeo eum inclinauit & demulsit, vt ille diceret, Atheniensibus aduertendum rebus animum esse. quando siquid se factum esset, pertineret ad eos imperium. Priuatim vero cum Phocione iure amicitia & hospitii inito, prouexit illum eo honoris quem pauci, qui nunquam discedebant ab ipso, haberent. Refert Duris, postquam euasit ingens, & Darium profligauit, ex Epistolis detraxisse eũ salutẽ, nisi quũ scriberet Phocioni. Huic vni sicut Antipatro Salutẽ in capite adscribebat. Idẽ Chares scriptũ reliquit. Nam de pecunia quidem in confesso est, dono ei misisse ex Asia Alexandrum centum talenta. His Athenas deportatis, quæsiuit ex ministris eius Phocion qua de causa in multis Athonienibus tantum munus soli sibi Alexander largiretur. Vbi responderunt illi, Quod te existimet vnum virum bonum & honestum. Ergo sinat me, inquit Phocion, talis vt & habear & sim. Qui vt domum eum sequuti insignem aduerterunt frugalitatem eius, vxorem pinsentem, & Phocion ipse hausta ex puteo aqua pedes lauit: magis ac magis institerunt, stomachatique sunt,

A κρατητεὶς δὲ τῆ γλώμη Διὰ τὸν κρηθρὸν, ὡς δὴ τὸ εἶρα τὸς Ἀθλιωαῖοις μεταμελουμένους, ὅτι καὶ τείρεις ἔδει παρέχειν τῷ Φιλίππῳ καὶ ἰπποῖς, Ταῦτα (εἶπεν) Φεοῦδωρος ἐλάττω μὲν ἔπει δὲ σιωπεῖσθε, δεῖ μὴ βαρέως φέρειν μηδὲ ἀθυμεῖν, μεμημημένοι ὅτι καὶ οἱ παρῶντες, ποτὲ μὲν ἀρρητιες, ποτὲ δὲ δεχόμενοι, καλῶς δὲ ἀμφοτέρω ταῦτα ποιούμετες, καὶ τὴν πόλιν ἴσωσαι καὶ τὸς Ἕλληνας. Φιλίππου δὲ Σποθαιόντος, διαγγέλια γίνετο τὸ δῆμον ὅσα εἶα καὶ γὰρ ἀθηνῆς ἐπὶ ὀπιχαίρειν, καὶ τὴν ἐν Χαριωνίᾳ ποταμῶν ἀμύμονος παρὲς αὐτοῖς δυνάμειν, εἰ σιωπεῖ μόνον ἐλάττω γινέσθαι.

B Δημοσθένεις δὲ λοιδοροῦντος τὸν Ἀλέξανδρον ἰδὲ παρῶντα ταῖς Θήβαις, ἔφη, Σχέτιε τί σοι ἔτελεις ἐρεθίζον ἀρεῖον ἄνδρα, καὶ δόξης μεγάλης ὀρεγόμενον; ἢ βούλη πικρίας τηλικαύτης οὐσίας ἐγγυς, ῥίψαι τὴν πόλιν; ἀλλ' ἡμεῖς ὅσδε βουλομένοι Σπολέσθαι τούτοις ὀπιχαίροντες, οἱ Διὰ τὸ στρατηγεῖν ὑπομύροντες. ὡς δὲ Σπολώλεισαν αἱ Θῆβαι, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐξητήτο τὸς παρὲς Δημοσθένειν καὶ Λυκούργον καὶ Ὑπερίδην καὶ Χαρίδημον, ἢ δὲ ἐκκλησία παρὲς ἐκείνους ἀπέβλεπεν, ὀνομασί πολλὰ κίς καλούμενος αἰεσί, καὶ τῷ φίλων ἕνα ποταμῶν ἀμύμονος, ὃ μάλιστα χερῶν δυνάμειν διέτελει, καὶ πικρῶν καὶ ἀγαπῶν, εἰς ταῦτα τοιαῦτα (εἶπεν) τὴν πόλιν οὐ τοὶ ποταμοὶ γινέσθαι, ὡς τ' ἐγώ γε, καὶ Νικηκλέα τις τῶν ἐξαίτη, δίδοναι κελεύσω. Ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς ὑπὸ μὴ ἀπὸν τῶν Σποθαιῶν, ἀτυχίαν ἐμφοτῆ γέμειν. ἔλεω ὃ (εἶπεν) ὡ ἄνδρες Ἀθλιωαῖοι, καὶ τὸς ἐκ Θηβῶν δευροπεφύλακας ἀρκεῖ ὅτι Θῆβαις κλαίειν τοῖς Ἕλλησιν. δευροπέπον ἔστιν ὑπὸ ἀμφοῖν πείθειν, καὶ παρατεῖσθαι τοῖς κρητῶν, ἢ μάχεσθαι. Ὁ μὲν οὖν παρῶν ψήφισμα λέγειται Ἀλέξανδρον, ὡς ἔλαβεν, ῥίψαι, καὶ φυγεῖν Σπογραφέντα τοῖς παρῶντες. Ὁ δὲ δευτεροῦν ἐδέξατο, κρημαδὲν ὑπὸ Φωκίωνος τῷ παρῶντων ἀκρούων ὅτι καὶ Φιλίππος ἐθαύμαζε τὸν ἄνδρα τῶν. καὶ οὐ μόνον τὴν ἐντὸς ἐξὶν ὑπὸ ἐμφοτῆν αὐτῆ καὶ τὴν δέησιν, ἀλλὰ καὶ συμβουλεύοντος ἤκουσεν. σιωπεῖσθαι δὲ ὁ Φωκίων, εἰ μὴ ἡσυχίας ὀρέγεται, γέσθαι τὸν πόλεμον. εἰ δὲ δόξης, μεταγέσθαι παρὲς τοῖς βαρβάρους Σπο τῷ Ἕλλησων τεραπόμεινον. καὶ πολλὰ καὶ παρὲς τὴν Ἀλέξανδρου φύσιν καὶ βούλησιν ὑπόχως εἰπὼν, οὕτω μετέβαλε καὶ κρατεροῦνεν αὐτὸν, ὡς τε εἶπεν, ὅπως παρῶντες οἱ τὸν τοῦ Ἀθλιωαῖοι τοῖς παρῶντων, ὡς εἶπεν ἡρόιστο παρὲς αὐτὸν, ἐκείνοις ἀρχειν παρῶντων. ἰδίᾳ δὲ τὸν Φωκίωνα ποιησάμενος αὐτῷ φίλον καὶ ξένον, εἰς πσαῦτῶν ἔθετο πρὸς ὅσιν εἶχον ὀλίγοι τῷ ἀεὶ σιωπῶντων. ὃ γὰρ Δουεῖς εἶρηκεν, ὡς μέγας ἡρόμεινος, καὶ Δαρείου κρατήσας, ἀφείλε τῷ ὀπιχαίροντος Χαίρειν, πλὴν ἐν ὅσας ἐγραφε Φωκίωνα. τῶν ὃ μόνον, ὡς παρῶν Ἀντίπαδον, μετὰ τῷ Χαίρειν παρῶντες γέσθαι. τῶν ὃ καὶ Χάρης ἰσῶρκε. τὸ μὲν τοῖς παρὲς τῷ χερῶν, ὀμολογητόμεινον ἔστιν, ὅτι διαρεῶν αὐτῶν κρατεροῦνεν ἐκαστὸν τάλαντα. τούτων κρημαδέντων εἰς Ἀθλιώας, ἡρώτησεν ὁ Φωκίων τοῖς φέροντας, τί δὴ ποτε πολλῶν ὄντων Ἀθλιωαῖων, αὐτῶ μόνον πσαῦτα δίδωσιν Ἀλέξανδρος. εἰπόντων ὃ ἐκείνων, Ὅτι σὲ κρίνει μόνον ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθόν. Οὐκ οὖν (εἶπεν) ὁ Φωκίων εἰσάτω με καὶ δοκεῖν αἰεὶ καὶ εἶναι τοιοῦτον. ὡς δὲ ἀχλοουθῶσαντες εἰς οἶκον αὐτῶ, πολλὰ εἰσῶρων ἀπέλειαν, τὴν μὲν χερῶν μαρτυροῦσαν, ὁ δὲ Φωκίων αὐτὸς ἀνιμῶσας ὕδωρ ἐκ τῷ φρέατος ἀπενίπτειτο τοῖς πόδας, ἔπ μᾶλλον ἐδέκειτο, καὶ ἡδμῶνται.

δφίον εἶ) λέγοντες, εἰ φίλος ὢν τῷ βασιλεῶς ἔτος διατήρηται
 πενήτης. ἰδὼν δ' αὖτ' ὁ Φωκίων πένητα περιεβύτιον, ἐν τειχε-
 νίῳ ῥυπαρῶν πορδύμων, ἠρώτησεν εἰ τῆτος χεῖρα νομίζου-
 σιν αὐτὸν. ἄφημειν δὲ ἐκείνων δεομένων, Καὶ μὲν οὖν
 (εἶπεν) ἀπ' ἐλαττόνων ἰμοῦ ζῆ, καὶ ἔρκειται. ὁ δ' ὄλον, ἢ μὴ
 χεῖρ ἴσους (εἶπεν) μάλιστα ἔξω πούτῳ χεῖρ ἴσους, ἢ χεῖρ ἴσους ἐ-
 μαιτὸν ἄμα κακίον Δραβαλάωρος τὴν πόλιν. ἔτω μὲν
 αὖτ' ἐπὶ πηλῆτε πάλιν τὰ χεῖματα δὲ Ἀθηνῶν, ὅτι δειξά-
 πα τοῖς Ἑλλησι πλεονεχίον τῷ δίδόντος ποσῶν τ' μὴ δεό-
 μων. ἐπεὶ δὲ Ἀλέξανδρος ἠγανάκτησε, καὶ πάλιν ἐξέταξε
 τῷ Φωκίῳ φίλους μὴ νομίζειν τοῖς μηδὲν αὐτῷ δεομένοις,
 χεῖματα μὲν οὐδ' ὡς Φωκίων ἔλαβεν, ἀφελῶναι δ' ἠξίωσε
 τὸν σοφιστὴν Ἐχρατίδην, καὶ τὸν Ἰμβριον Ἀθηνῶδωρον, καὶ
 Ροδίους δύο, Δημάρατον καὶ Σπάρτωια στυμνιημμένους
 ἐπ' αἰτίας ποῖ καὶ κατεργασμένοις ἐν Σάρδεσι. τῶν ποῖ μὲν
 αὖτ' ὄφθους ἀπέλυτο ὁ Ἀλέξανδρος. Κρατερόν δὲ Σπασέ-
 λων εἰς Μακεδονίαν, ἐκέλευσε πηλῆραν πόλεων ἐν Ἀσίᾳ,
 Κίος, Γεργήτου, Μυλασῶν, Ἐλαίας, μίαν δ' αὖτ' αἰρήτην κα-
 ραδοῦναι τῷ Φωκίῳ. Δραπειάμνος ἐπὶ μάλλον ὡς χαλε-
 πῶν μὴ λαβῆτο. ἀλλ' οὐτε Φωκίων ἔλαβεν, οὐτε Ἀλέξαν-
 δρος ταχέως ἀπέχαιεν, ἢ ὅτι οἰκία τῷ Φωκίῳ ἐπὶ τῷ ἐν Με-
 λίτῃ δεικνύται, χαλκῶς λεπτοῖς κεκοσμημένη, τὰ δὲ ἄλλα
 λιτὴ καὶ ἀφελῆς. τῷ δ' ἠγωνιστῶν ἀσέλητον, ὡς τῆς πο-
 τίσεως οὐδὲν ἰσορῶνται, πλεῶν ὅτι Κηφισοδόπος ἢ ὁ πλάσης
 ἀδελφὸς αὐτῆς. τῆς δὲ δούτερος οὐκ ἐλάττων ὅτι σωφρο-
 σιῶν καὶ ἀφελῆς λόγος ἢ τῶν ποῖς Ἀθηνῶν, ἢ Φω-
 κίωνος ὅτι χεῖρ ἴσους. καὶ ποτε θαυμάζων κακοῖς τραγωδίας
 Ἀθηνῶν, ὁ μὲν τραγωδίας εἰσέναι μέλλων, βασιλίδος πο-
 σῶν ἢ τῆς καὶ κεκοσμημένης πολλὰς πολυτελῶς ὀπαδοῖς
 τὸν χορηγόν. καὶ μὴ παρέχοντος, ἠγανάκτησε, καὶ καπέχε δ'
 θεῶν, οὐ βουλεύμενος πορδύτων. ὁ δὲ χορηγὸς Μελανθίος,
 ὡθλὸν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, εἶδεν, Τοῦ Φωκίῳ οὐχ' ὄρας γυ-
 ταίκα πορδύσασαι αἰετὸν μίαν θεοπαίδος. ἀλλ' ἀλαζ-
 ῶν καὶ ἀφελῆς τῶν ἠγωνιστῶν; ἔλαττων δ' ἠγωνιστῶν
 Φωνῆς ἠγωνιστῶν, εἰδέξατο κρῖνον πολλῶν καὶ πορδύτων τὸ θεῶν.
 αὐτῆ δὲ ἠγωνιστῶν, ἔδειξε τὸν Ἰωνικὸν ὅτι πορδύτων χεῖ-
 σιῶν καὶ λιτοκόλλητον κόσμον ἐμπλοκίῳ καὶ πορδύτων πο-
 ῖς. Ἐμὴ δ' (εἶπεν) κόσμος ὅτι Φωκίων, εἰς τὸν ποῖ ἠγωνιστῶν
 Ἀθηνῶν. Φωκίων δ' τῶν ποῖ βουλεύμενος ἀγωνιστῶν
 πορδύτων ποῖς, ἔπειθ' αὐτὸν εἶπεν, οὐχὶ τῆς ἠγωνιστῶν
 ἠγωνιστῶν, ἀλλ' ὅπως ὅτι πορδύτων καὶ ἀσκήσας τὸ ποῖ, βελ-
 ῶν ἔστι. καὶ γὰρ ἢ ἄλλως φιλοπότης καὶ ἀπακτος ὀνει-
 σκός. νικῆσαντος δὲ, καὶ πολλὰν ἀπομύμων ἐστῶσιν τὰ νι-
 κητήρια, τοῖς ἄλλοις Φωκίων παραιτησάμενος, ἐνὶ τῶν φι-
 λημίας τῶν ποῖ παρεχόμενος. ὡς δ' ἔλθων ὅτι τὸ δειπνον,
 ἄλλω τε σβαρῶν ἔωρε πορδύτων, καὶ πορδύτων πο-
 οῖου δὲ ἔρωμάτων πορδύτων ποῖς εἰσοδοῖς, καλέσας
 τὸν ποῖ. Οὐ παύσας (εἶπεν) τὸν ποῖ τῶν ποῖ Φωκίῳ, ἀφελῶν πο-
 σου τῶν ποῖ; βουλεύμενος δὲ καὶ καλόλου μεταστῶν τὸ
 μείρακιον ἐκ τῆς διατῆς ἐκείνης, ἀπήγαγεν εἰς Λακεδαί-
 μονα, καὶ κατέμιξε τοῖς ἀσκήσας τῶν ποῖ λεγόμενον ἀγ-
 γλὸν νεαῖσας, καὶ τῶν ποῖ Ἀθηνῶν ἐλύπησεν, ὡς ἔωρε
 πορδύτων καὶ ἔωρε πορδύτων τὰ ποῖ τῷ Φωκίῳ. εἶπὸν
 ποῖ δὲ τῷ Δημάδου πορδύτων αὐτὸν, Τὸν ποῖ ποῖ, ὁ Φω-
 κίων, Ἀθηνῶν τῶν ποῖ Λακωνικὴν πορδύτων ποῖς ποῖς

almer.

A turpe allegantes esse regis amicum tam vivere du-
 riter. Ibi conspiciens inopem senem Phocion in
 obsoleta lana pretereuntem, rogavit num eo se ar-
 bitrarentur deteriores? Bona verba, inquit il-
 li. Atqui hic, inquit, ex re minore viuit, & est con-
 tentus. Breui, aut si minus utar, inquit, pecunia
 hac, nequicquam tantum auri possidebo: aut si u-
 tar, me ipsum iuxta atq; illum in calumniam con-
 iiciam ad populum. Ita reportata ex Athenis pecu-
 nia est, ostenditque Græcis ille, locupletiores tan-
 tam summam dante esse non indigentem eius. At
 quum Alexander offensus scripsisset ad Phocio-
 nem iterum, non habere se pro amicis eos qui ni-
 hil ab se vellent accipere, nummos Phocion ne sic
 quidem cepit: postulauit autem, vt Echecratidem
 rhetorem & Imbrium Athenodorum, præterea
 Rhodios duos Demaratum & Spartonem, certis
 de criminibus comprehensos & Sardibus victos,
 liberaret. Eos Alexander extemplo soluit, Crate-
 rumque in Macedoniam mittens, ex oppidis qua-
 tuor Asiae, Cio, Gergethe, Mylassis, Elæa, vnum
 iussit, quod eligeret, vt traderet Phocioni, ac mul-
 to vehementius institit, indigne laturum osten-
 dens se, ni acciperet. Cæterum nec accepit Pho-
 cion, & breui Alexander deceffit. Phocionis ædes
 etiam hac memoria in vico Melita visuntur lami-
 nis ornatae æreis, cætera tenues & modicæ. Vxo-
 rum, quas duxit, de priore nihil memoriæ prodi-
 tum est, extra quam Cephisodotum fratrem eius
 fratrem fuisse: altera non minus castitatis nomine
 & frugalitatis fuit Athenis celebrata, quam ob pro-
 bitatem Phocion. Spectantibus autem aliquan-
 do nouos tragædos Atheniensibus, histrio, qui
 proditurus erat in scenam, personam poposcit cho-
 ragum reginæ ac multas eximie cultas pedisse-
 quas. Non præbente illo stomachabatur, tene-
 batque suspensum theatrum, progredi abnuens.
 At choragus Melanthius propellens eum in me-
 dium, clamauit, Non cernis Phocionis vxorem
 vna cum ancilla semper incedentem? Tu vero in-
 solens es peruertisque mulieres? Hanc vocem ex-
 auditam excepit theatrum ingenti plausu & stre-
 pitu. Ipsa vxor, quum hospita quædam ei Ionica
 aureum gemmisque distinctum mundum cum
 monilibus & torquibus ostendisset, Mihi, inquit
 Phocion, mundus est vigesimum iam annum dux
 Atheniensis. Filio cupienti desultorem certare
 Panathenæis, concessit, non victoriæ appetens,
 sed quo corpore exercitatus & meditato euade-
 ret melior. fuit enim alioqui vinosus & dissolu-
 tus adolescens. Victori multis petentibus epu-
 lum victoriæ præbere, reiecit Phocion cæte-
 ros, atque vni hanc munificentiam concessit.
 Vt venit ad conuiuium, & cum alium aduertit
 fastuosum paratum, tum pedum lauacra ex vi-
 no cum aromatibus conuiuio oblata, appellato
 filio, Non compefces, inquit, amicum nostrum
 Phoce, quo minus victoriæ deformet tuam?
 Quo autem filium semel ex illa vita extraheret,
 abduxit eum Lacedæmonem, & in contuberni-
 um dedit adolescentium qui patria disciplina
 instituebantur. Id offendit populum Athenien-
 sem, quasi Phocion instituta despiceret & fasti-
 diret domestica. Cui quum dixisset De-
 mades, Quin inducimur Phocion populum A-
 theniensem vt instituta Laconica recipiat?

Quod si mihi autor sis, præsto sum ad ferendam & suadendam legem: Tibi verò, inquit, admodum conveniat, tantopere vnguentum redolenti & chlamydem istam gerenti de conuiuibus Laonicis consulere populo Atheniensi & Lycurgum laudare. Quum mandasset per literas Alexander vt naues mitterent sibi, obfisterent autem oratores, senatus vero Phocionem sententiam rogaret: Censeo igitur, inquit, vt vel armis vincatis, vel victoribus sitis amici. Aggredienti aliquando Pythææ primum concionem Athenis habere, homini iam loquaci & audaci, Non filebis, inquit, idque quum nouitius in populo sis? Postquam Harpalus cum magna vi pecuniæ Alexandrum profugiens Atticam ex Asia appulit, & concionalium hirudinum fuit certatim concursatio operas suas ei venditantium: modicam his ille ex multis obtulit & obiecit escam, Phocioni vero per internuntios septingenta talenta obtulit, cæteraque omnia, & cum omnibus semetipsum fidei eius vnus commisit. Quum respondisset aspere Phocion, haud impune Harpalum laturum, si pergeret ciuitatem redimere, ita in præsentia quieuit mæstus. Paulo post quum haberet populus Atheniensis de ipso consilium, aduertit illos qui ab se nummos acceperant, factos sibi aduersarios, ne detegerentur, oppugnare se: Phocionem vero, qui se abstinerat, cum bono publico simul aliquam etiam salutis suæ habere rationem. Igitur denuo incumbens, captauit eum enixe. verum omnibus circumspectis aduertit eum, vt arcem, auro vndique inexpugnabilem. Cum Charicle vero eius genero consuetudinem & amicitiam contrahens, quod crederet illi omnia, eoque in omnibus vteretur, cõiecit eum in prauam suspitionem. Sed & Pythonicæ meretrici defunctæ, quam adamauerat, filiamque ex ea sustulerat, quum Harpalus monumentum sumptuosum locare vellet faciendum, eius rei demandauit Charicli curam. Hoc ministerium per se turpe cædauit insuper sepulcrum absolutum. Extat enim & hac ætate in Hermio, qua Athenis Eleusina itur: neque in eo triginta talenta, quantam summam expensam tulisse in id opus Harpalo autumant Chariclem, comparent. Et vero etiam post Harpali fata educta Charicle & Phocione puella est & accurate habita. Vocato tamen in crimen Harpali causa Charicle, oranteque Phocionem vt præsto esset sibi, & in iudicio assisteret: renuit dicens, Ego te Charicle ad omnia honesta generum adsciuui. Quum Asclepiades Hipparchi Athenas princeps mortem Alexandri nuntiauisset, negauit ei Demades credendum. Iam pridem enim cadaueris factorem totum orbem fuisse occupaturum. Cernens vero populum Phocion ad res nouas propensum, conabatur eum placare & frenum imponere: verum quum multi in suggestum profilirent clamarentque vera Asclepiadem attulisse & fato fundit Alexandrum, Igitur si hodie, inquit, mortuus est, & eras erit & perendie mortuus. Itaque poteritis per otium & tutius deliberare. Postquam autem Leosthenes ciuitatem præcipitem in bellum Græcum ductum egit, atque indignante Phocione quæsiuit per ludibrium, quidnam suo annorum adeo multorum imperio reipublicæ profuisset? Non parum vero, inquit, quod ciues in propriis sepulcris sunt humati.

A *ἔδωκε δὲ τὸν κελύφος, ἰγὼ γράφειν καὶ λέγειν ἔτοιμός εἰμι. Πάριος ἔφη* ἔφη) ἀρέσκειν αὐτοῖσι, μύρου ποσὸν ὄσοντι, καὶ χλαμύδα ποιῶντι φοροῦντι, συμβουλεύειν Ἀθηναίους καὶ Φιλιππίων, καὶ τὸν Λυκαόρην ἐπαμειν. γράφαιτος δὲ Ἄλεξάνδρου, καὶ τὴν τετραπύλιν, ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτῶν, καὶ τῶν ῥητόρων εἰσαμύρων, τῆς δὲ βουλῆς τὸν Φωκίωνα λέγειν κελύφους, λέγων ποίνω ὑμῖν (εἶπεν) ἢ τοῖς ὄπλοις κρατῆν, ἢ τοῖς κρατῆσι φίλοις εἶναι. πρὸς δὲ Πυθέα ἀρχομένην ποτε πρὸς τὸν ἐπιτοχόμενον Ἀθηναίους, ἠδὲ τὸν Ἄλεξαν ἵστα καὶ φρασῶν, Οὐ σιωπήσεις (ἔφη) καὶ ταῦτα νεώτερος ἂν τὰ δῆμα, ἐπεὶ δὲ Ἄρπαλος μὲν χρημάτων πολλῶν ἀποδράς Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ἀσίας τῆ Ἀθηναίων πρὸς ἔβαλε, καὶ τῶν εἰσροτῶν ἀποτῆ βήματος χρηματίζεσθαι δρόμος ἔω καὶ ἀμίλλα Φθιερωμένων πρὸς αὐτὸν, πύπης μὲν ἀπὸ πολλῶν μικρὰ δελεάζων, πρὸς ἕκαστον καὶ διῆρσι, τὰ δὲ Φωκίωσι πρὸς ἕπερ μὲν διδοῖς ἐπιτάκσεια τάλαντα, καὶ τάλαντα πύπης, καὶ μὲν πύπης αὐτὸν ἐπὶ ἐκείνῳ μόνῳ πρὸς ἀκαταπύπης. ἀποκρινόμενος δὲ τρῆχας τῶ Φωκίωσι, οἰμώζεσθαι τὸ Ἄρπαλον, εἰ μὴ παύσεται ἀφαιρῶν τὴν πόλιν, ποτε μὲν συσταλὴς ἀπέστη μετ' ὀλίγον δὲ βουλομένων Ἀθηναίων, εἰσεπιεὶς μὲν εἰληφῶς τὰ χρηματὰ παρ' αὐτῶν, μεταβαλλομένοις καὶ κατηρεσῶνται, ἵνα μὴ φανεροὶ γίνωνται. Φωκίωνα δὲ τὸν μηδὲν λαβόντα, μὲν τῶ κρηνοῦ συμφέροντος ἅμα καὶ τὴν ἐκείνου σωτηρίαν ἐν τῇ λόγῳ πύπης. πάλιν οὖν ἐπὶ ἕρξεις ὅτι δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον, αὐτὸν μὲν ὡς ἔρυμα πύπης ἄναλωτον ὑπὸ τῶ κρηνοῦ πρὸς ἕρξεις ἕρξεις. Χαρικλέα δὲ τὸν γαμβρὸν αὐτῶ πεισάμενος σιωπῆσαι καὶ φίλον, εἰσέπλησε δόξης ποτῆς, πάντα πύπης καὶ πύπης κρηνοῦ ἐκείνῳ. καὶ δὲ καὶ Πυθονίης τῆς ἐταίρας ἀποθανούσης, ἔω εἶχεν ὁ Πυθονίης ex τῆ καὶ Palmer.

B *Ἄρπαλος ἐρῶν καὶ θυγατρὸς πατρὸς ἐξ αὐτῆς γέροντος, μνημεῖον ἀπὸ χρημάτων πολλῶν ἐπιτελέσαι θέλων πρὸς ἕταξε τῶ Χαρικλεῖ τὴν ἐπιμέλειαν. οὐσαν δὲ τὴν ὑπουργίαν ταῦτῳ ἀγῆν πρὸς ἀκαταπύπης ὁ τὰ φος σιωπῆσε. ἀφαιρῶν γὰρ ἐπὶ τῶ ἐπὶ ἕρξεις, ἢ βασιλοῦ δὲ ἕρξεις Palmer. ἄστος εἰς Ἐλθῶνα, μηδὲν ἔχων τῶν τετακῶντα τάλαντων ἄξιον, ὅσα τῶ Ἄρπαλοι λογαδίω φασὶν εἰς τὸ ἔργον ὑπὸ τῶ Χαρικλέους, καὶ μὴ τοῖ καὶ τελευτήσας αὐτῶ, δὲ παιδάριον ὑπὸ τῶ Χαρικλέους, καὶ τῶ Φωκίωσι ἀαληθῆν, ἐπιτοχόμενος ὅτι μελείας. κρηνοῦ μὲν τοῖ Χαρικλέους ὅτι τοῖ Ἄρπαλοῖσι, καὶ δεομένων βοηθεῖ αὐτῶ τὸν Φωκίωνα, καὶ σιωπῆσαι εἰς τὸ δικαστήριον, ὅσα ἠθέλησεν, εἰπὼν, Ἐγὼ σε ὡ Χαρικλεῖς ὅτι πᾶσι τοῖσι δικαστοῖσι γαμβρὸν ἐπιπαισάμενος. πρὸς τῶ Ἀθηναίους Ἀσκληπιάδου τῶ ἱππάρχου τεθῆναι πρὸς ἀκαταπύπης Ἀλέξανδρον, ὁ μὲν Δημάδης ἐκέλευσε μὴ πρὸς ἕρξεις (πάλαι γὰρ ἀπὸ ὀλίγου ὄξεις νεκρὸν τὴν οἰκουμένην) ὁ δὲ Φωκίωσι ἐπὶ ἕρξεις ὄραν πρὸς τὸ νεώτερον τὸν δῆμον, ἐπειροῦτο παρηρηρεῖν καὶ κατῆρξεις ἀναπυθῶντων δὲ πολλῶν ὅτι τὸ βῆμα, καὶ βοῶντων, ἀληθῆ τὸν Ἀσκληπιάδου ἀπαγέμενον, καὶ τεθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον, Οὐκῶν (εἶπεν) εἰ σήμερον τίθνηκεν, καὶ αὐρεῖον ἐπὶ τῶ, καὶ εἰς τριτὴν τεθῆναι. ὡς τε ἡμᾶς ἐπὶ ἕρξεις βοουλομένους μάλλον δὲ μὲν ἀσφαλείας. ὡς δὲ φέρων ἐπέσφην ὁ Λεωθένης τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλλησπόντον πόλεμον, καὶ τῶ Φωκίωσι δυσχεραίνοντος, ἠρώτα καὶ φρασῶν, τί πεποιθῶν*

καὶ ἀγαθὸν τὴν πόλιν, ἔτη πύπης πρὸς ἕρξεις. Οὐ μικρὸν, (ἔφη) τὸ πύπης πολιτίας ἐν τοῖσι ἱδίοισι μνημασὶ δὲ ἀπὸ τῶ.

πολλά ἢ δρασημοδίου, καὶ κερπάζοντος ἐν τῷ δῆμῳ τῶ
 " Λεωσθένει, ὁ Φωκίων, Οἱ ληροιστοὶ (εἶπεν) ὦ μείρακιον,
 " εἰκοσι κυπαρίθους. μεγάλοι γὰρ ὄντες καὶ ὑψηλοὶ, καρποὶ
 " οὐ φέρονται. ὡς ἢ ἐπιδμασάς ὁ Ὑπερίδης ἠρώτησεν, Πότε οὖν
 " ὁ Φωκίων, συμβεβλήεις πολεμεῖν Ἀθῆναίσι; Ὅταν (εἶ-
 " πεν) τοὶς μὲν νέοις ἴδω τὴν τάξιν βουλομένων φυλάττειν, τοὶς
 " ἢ πλοιοῖσι εἰσφέρειν, τοὶς ἢ ῥήτορας ἀπέχεσθαι τῶ κλέπτην
 " τὰ δημόσια θαυμάζοντων δὲ πολλῶν. τίω ἔτι Λεωσθέ-
 " νοις σκυημένῳ δυνάμει, καὶ τῶ Φωκίωνος πωθανομένων
 " πῶ; ἢ παρεσκόβασθαι δοκῶσιν αὐτῶ, Καλῶς (εἶπεν) πρὸς
 " ὁ γὰρ δὸν τὸν ἢ δόλιχον τῶ πολέμου φοβούμεθα, μήτε χρη-
 " ματα τῆς πόλεως ἔτετα, μήτε αὐτῶ, μήτε ὀπλίτας ἐχρυσί-
 " ἐμπτύρῃ δὲ αὐτῶ καὶ τὰ ἔργα. πρῶτον μὲν γὰρ Λεωσθένει
 " λαμπρῶς ἠρῆταις πρῶτα ἔτασαν, ἢ τε Βοιωτῶν μάχη κερ-
 " τήσας, καὶ τὸν Ἀντίπατρον εἰς Λαμίαν σκευάσας. ὅτε καὶ
 " φασὶ τὴν μὲν πόλιν ἐλπίδος μεγάλης ἡγομένην, εὐορτάζειν
 " διαγγέλια σκευάσας, καὶ ἴσθαι πῶς τοῖς. τὸν ἢ Φωκίωνα, πρὸς
 " τοὶς ἐλέγχειν αὐτὸν οἰομένων, καὶ πωθανομένων εἰ ταῦτα
 " ὅσα αὐτῶ ἠθέλειν αὐτῶ περὶ ἑαυτῶ, Πάνυ μὲν οὖν, (εἶπεν)
 " βεβουλόσθαι δὲ ἐκεῖνα. καὶ πάλιν ἄλλων ἐπ' ἄλλοις δια-
 " γελίωι γραφομένων καὶ φερομένων ἀπὸ τῶ γραππέδου, Πό-
 " τε ἄρα (φαίει) παυσόμεθα νικῶντες, ἐπεὶ ἢ τῶ Λεωσθένει
 " ἀποθανόντος, οἱ φοβούμενοι τὸν Φωκίωνα, μὴ γρατῆρος ἐκ-
 " πεμψέας καταλύσῃ τὸν πόλεμον, ἀνδρῶν πῶ τῶ ὅσα
 " ὅτι φασὶν ἐν ἐκκλησίᾳ παρεσκόβασαν ἀναστάντα λέγειν ὅτι
 " φίλος ὢν τῶ Φωκίωνος, καὶ συμπεφοιτηκῶς παρανεῖ φείδε-
 " σθαι τῶ ἀνδρὸς, καὶ φυλάσσειν, ὡς ἄλλον ὅμοιον ὅσα ἔχοντες
 " ἐκπέμπειν δὲ Ἀντίφιλον ὅτι τὸ γράτῆμα. καὶ ταῦτα τοῖς
 " Ἀθηναίοις σκευάσας παρελθὼν ὁ Φωκίων ἐλέγη, μήτε συμ-
 " πεφοιτηκῶς ποτὲ τῶ ἀνδρῶ, μήτε ἄλλως γερονέω
 " γνώριμος ἢ σκευάσας. Ἀλλὰ νῦν (εἶπεν) ἀπὸ τῆς σήμερον
 " ἡμέρας καὶ φίλον σε ποιούμεθα καὶ οἰκεῖον. ἀλλ' ἢ ἐμοὶ συμφέ-
 " ροντα συμβεβλήεις. ὡρμημένων ἢ τῶ Ἀθῆναίων ὅτι τοὶς
 " Βοιωτοῖς φράσσειν, πρῶτον μὲν ἀλλήλους καὶ τῶ φίλων λεγόντων,
 " ὡς ἀποθα εἶται πρὸς κέρων τοῖς Ἀθῆναίοις, Ἀδίκως, (εἶ-
 " πεν) αὐτῶ ποτὲ ὁ συμφέρον. ἀλλ' ἢ τῶ ἀλλήλων, δικαίως. ἐπεὶ
 " δι' ὅσα ὅσα ἀδίκως, ἀλλὰ βουάντας, ἐκέλευσε τὸν κήρυκα
 " ἀειπεῖν, Ἀθῆναίων τοὶς ἀλλήλους ἐξήκοντα ἐτῶν ἀφ' ἡβῆς, πέν-
 " τε ἡμερῶν σπία λαβόντας, ὅπως ἀχολουθεῖν ἀπὸ τῆς ἐκ-
 " κλησίας. Ἰορῶου δὲ πολλοῦ ἡγομένου, καὶ τῶ πρῶτον
 " βουάντων καὶ ἀναπιδάωντων, Οὐδὲν (εἶπεν) δεινόν. ἐγὼ γὰρ ὁ
 " γρατῆρος ὄγδοκῆσον ἔχω ἔτος, ἔσμαι μὲν ὑμῶν. καὶ τότε
 " μὲν οὕτως κατέπαυσεν αὐτοὶς καὶ μετέβαλεν. πορτομέ-
 " νης δὲ τῆς πρῶτης ἀπὸ Μικίωνος συχοῖς Μακεδόσι
 " καὶ μιαιφόνος, ἀποβέβηκτος εἰς Ῥαμνοῦντα, καὶ κερ-
 " τήσας τὴν χάριν, ἐξήγαγε τοὶς Ἀθῆναίοις ἐπὶ
 " αὐτὸν. ὡς δὲ πρὸς ἔχοντες ἀλλήλους ἄλλος διεγρατῆ-
 " ρω, καὶ σκευάσας αὐτῶ τὸν λόφον καταλαβεῖν, ἐκεῖ
 " ἀειπέμεθα τοὶς ἰππέας, ἐν ταῦτα παρεμβαλεῖν, Ὡ
 " Ἡ ἐκκλεις (εἶπεν) ὡς πολλοὶ ὄρα γρατῆρος, ὀλίγοι δὲ
 " γρατῆρος. ἐπεὶ δὲ πρῶτα ἔτασαν αὐτῶ τῶ ὀπλίτας, εἰς
 " πολὺ πρὸ τῶ ἄλλων πρῶτον. εἶτα δέισας, ἀπὸ τῶ
 " ἀνδρὸς πολεμίου, πάλιν εἰς τὴν τάξιν ἀνεχώρησεν, Ὡ μεί-
 " ρακιον (εἶπεν) ὅσα ἀδὴν δύο τάξεις ἀπολελοιπῶς, ἢ ἐπὶ
 " ἡβῆς ἀπὸ τῶ γρατῆρος καὶ πάλιν ἐφ' ἑαυτὸν ἔτασας,

A Quum ferociret & insoleceret Leosthenes ad po-
 pulum, Phocion, Oratio tua, inquit, adolescens
 cupressorum similis est. hæ enim grandes sunt &
 excellæ, sed non ferunt fructum. Vbi adortus eum
 Hyperides quæ fuit, Quando igitur consules Pho-
 cion populo Athenienti ut arma capiat? Quum iu-
 ventutem, inquit, videro servare ordines velle, di-
 vites conferre, oratores ærarium non expilare.
 Quum multi copias ab Leosthene conscriptas stu-
 perent, rogarentq; Phocionem quemadmodum
 instructas putaret, Recte, inquit, ad stadium: at doli-
 chon exhorresco belli, quod neq; stipendium ci-
 vilitati aliud, neq; naues, neq; milites sint. A stipula-
 ta est autem ei res ipsa. Primum enim rebus gestis
 Leosthenes, superatis acie Bœotii & intra Lamie
 mœnia redacto Antipatro, splendidus effloruit.
 Quo tempore civitatem memorant magnifica
 gustata spe quotidie ex lætis nuntiis festos dies e-
 gisse, atq; diis honorem habuisse: Phocionem ve-
 ro ad illos qui se, redarguere ipsum putantes posse,
 requirebant num hæc non optaret se fecisse? Om-
 nino sane, dixisse, verum consuluisse illa. Aliis
 rursus super alia lætis nuntiis ex castris scriptis &
 allatis dixisse. Quando tandem desinemus vince-
 re? Quum defuncto Leosthene verentes aliqui ne
 dux ad exercitum Phocion missus bellum transi-
 geret, hominem quendam subornassent obscu-
 rum qui exurgens in concione diceret, quod ami-
 cus & condiscipulus esset Phocionis, monere se ut
 parcerent ei reserarentq; , quum parem non ha-
 berent alium: Antiphilum autem exercitui præfi-
 cerent: atq; id populus probaret: progressus Pho-
 cion demonstravit, neq; se vnquam istius condi-
 scipulum, neq; aliàs notum vel familiarem fuisse.
 Verum nunc, inquit, ex hodierno die amicitiam &
 necessitudinem in eo tecum: quando quidem quæ
 è re mea sint consulisti. Molientibus bellum in
 Bœotios Atheniensibus primum repugnauit, mo-
 nentibusq; amicis occisuros ipsum Athenienses, si
 eos pergeret offendere, Iniuria, inquit, si quod è re-
 publica est faciam: sin secus, iure. Vbi eos videt
 nihilo remissiores, sed obstrepentes sibi, pronun-
 tiare iussit præconi, ut Athenienses omnes qui à pu-
 bertate intra sexaginta annos essent, cum quinque
 dierum cibariis confestim se à concione seque-
 rentur. Ibi magna turba excitata, vociferantibus-
 que & exilientibus natu grandioribus, Quid hoc
 rei est, inquit? Ego dux annos natus octoginta vo-
 bis cum ero. Ea ratione repressit & reflexit illos in
 præsentia. Quæ vero ora maritima à Micione, qui
 ingenti manu Macedonum & mercenariorum in
 Ramnunta descenderat, agerque vastaretur: edu-
 xit in eum exercitum Atheniensium. Ibi alio at-
 que alio hinc inde accurrentibus, inferentibus-
 que se in partes ducis, & monentibus ut illic
 tumultum occuparet, illic equitatum circummit-
 teret, hinc subsidiarios inter principia locaret: Pa-
 præ, inquit, quam multos duces, paucos video mi-
 lites! Vbi peditum aciem instruxit, quidam
 longe ante signa prouectus, mox, timore percul-
 sus occurrentis sibi hostis, retro ad ordinem
 suum recepit se. ibi, Non te pudet, inquit, ado-
 lescens duos deseruisse ordines? & quo posi-
 tus à duce fueras, & iterum vbi temet colloca-
 sti ipse. Hostes adortus fudit fugauitque eos.

ἐμβαλὼν δὲ τοῖς πολεμίοις καὶ ἐπὶ κέρτος τρεψάμενος,

ipsum Micionem cum multis interfecit. Porro Græcorum exercitus in Thessalia iunctos cum Antipatro Leonatum Macedonasq; , qui ex Asia venerat, acie fudit: vbi pedites Antiphilus, Menon Thessalus equites duxit. quo in prælio cecidit Leonatus. Post paulo, quum Craterus magnis copiis ex Asia venisset, signis iterum apud Cranona collatis cæsi sunt Græci: non magnam cladem tamen accepere, nec multi cecidere. At contumacia aduersus duces lenes & iuuenes, simulq; sollicitante ciuitates eorum Antipatro, dilapsi fœdissime libertatem prodidere. Ibi quum signa confestim moueret Antipater Athenas, Demosthenes & Hyperides cesserunt vrbe. Demades, qui nullam partem eius quanti lis ei æstimata fuerat, poterat soluere, (quippe damnatus fuerat, quod rogationes septē promulgauisset aduersus legum interdita) & notatus infamia prohibebatur concionem habere, tunc vero potestate facta, legem rogauit, vt legati cum libera potestate ad Antipatrum mitterentur de pace. Verente id populo, Phocionemq; accersente, atq; fidem illi vni se testante habere: Atqui si consilis, inquit, paruissetis meis, nunc hisce de rebus non consuleremus. Ita lege perlata missus est ad Antipatrum, qui habebat in Cadmia statua, paratus mox in terram Atticam mouere. Primum postulauit hoc, vt illis in castris manens pacem sanciret. Vbi Craterus iniqua fremuit ab ipsis Phocionem postulare, vt confidentes ibi sociorum & amicorum fines vexarent, quum depreçdari liceret hostiles: apprehensa Antipater dextera eius, Dandū, inquit, Phocioni hoc est beneficiū. De cæteris imperauit vt Athenienses ipsis permitterent, sicut Lamia Leostheni voluerant ipsum. Itaq; vt reuersus in vrbem est Phocion, & compulsus necessitate Athenienses id comprobauerunt: profectus iterum Thebas est adiuncto ab Atheniensibus inter legatos cæteros Xenocrate philosopho. Tantum enim virtutis Xenocratis erat nomen apud omnes & opinio & celebritas, insolentiam vel feritatem vel excandescentiam vt existere in animo humano existimarent nullam cui non ex solo Xenocratis aspectu rubor aliquis & reuerentia eius subiret. Enimvero euenit ob improbitatem Antipatri & virtutis odium secus. Nam primum complexus alios non salutauit Xenocratem. Vnde dixisse aiunt illum, recte facere Antipatrum: qui indignitatis causa, qua ciuitatem Atheniensem Itatuerat afficere, vnum se erubesceret. Deinde dicere exorsum non ferens, sed interpellans & infensus, orationē eius præcidit. Quum verò disseruisset Phocion, respondit amicitiam & fœdus se cum populo Atheniense facturum his conditionibus: vt Demosthenem & Hyperidem sibi dederent, rempubl. more veteri ex censu tractarent, præsidium in Munychia acciperent, præterea impensas belli & multam penderent. Has condiciones præter Xenocratem alii legati vt benignas lati accepere. Ille enim moderate ait Antipatrum vt cum seruis, vt cum liberis duriter egisse. Phocione autem præsidium detrectante & deprecante, fertur Antipater dixisse, Omnia Phocion parati sumus tibi indulgere, exceptis iis quæ & te & nos perdent.

A αὐτὸν τε τὸν Μικίωνα καὶ πολλοὺς ἄλλοις ἀπέκτεινεν. ὁ δὲ Ἑλλήων ἐν Θεσσαλίᾳ κράτθμα, συμμίξαντος Ἀντιπάτρου Λεονάτου, καὶ τῶν δὲ Ἀσίας Μακεδόνων, οἵ τε μαχόμενον καὶ Λεονάτος ἔπεσεν, ἠγρυμνίου τῆς μὲν Φάλαγγος Ἀντιφίλου, τῶν δὲ ἰππέων, τῶ Θεσσαλῶ Μένωνος. οὐλίγω δὲ ὑπερὶν χροῖα Κρατεροῦ Διφραίουτος δὲ Ἀσίας μὲ πολλῆς διωάμεως, καὶ ἠγρυμνίου πάλιν ἐν Κράνωνα πρῶταξως, ἠτήθησαν μὲν οἱ Ἑλλῆνες, οὔτε μεγάλῳ ἦσαν, οὔτε πολλῶν πεσότων· ἀπειρία δὲ πρὸς τοὺς ἀρχοντας, ὅτι πεικίς καὶ νέος οἶτος, καὶ ἀμύτος πόλεις αὐτῶν πειραίντος

B Ἀντιπάτρου, Διφρῦντες, ἀγιστα πρὸς ἑαυτοὺς τὴν ἐλθῆσειαν. ὁ δὲ οὐκ ἔπειτα τῶν Ἀθηνῶν ἀγιστος τῶ Ἀντιπάτρου τὴν διωάμην, οἱ μὲν πρὸς Δημοσθένῳ καὶ Ὑπερίδῳ ἀπηλλάγησαν ἐκ τῆς πόλεως· Δημάδης δὲ, μὴ μὲν μέγος ἀνῶφειλε χροῖα πρὸς τῶν καταδίκης, ἐκτίσαι τῆ πόλει διωάμηνος, (ἠλῶκει γὰρ ἐστὶν ἡ γράφαις πρῶτον μὲν) καὶ χροῖα ἀπῆμος δὲ ἰργετο τῶ λέγειν, ἀδειαι δὲ ἠγρυμνίου ποτε, γράφει ψήφισμα, καὶ πέμπει πρὸς Ἀντιπάτρου ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς σθεῖς ἀδελφάτους, Φοβουμνίου δὲ τῶ δήμου καὶ καλοῦτος Φωκίωνα, καὶ μόνον πρὸς εἰρήνην λέγοντος· Ἄλλ' εἴγε

C ὅτι πρὸς μὲν (εἶπεν) ἐγὼ, συμβουλεύω ὑμῖν, ὅτι ἀνὸν ἐβουλόμεθα πρὸς πρῶτων πρῶτων. οὔτω δὲ τῶ ψήφισματος ὅτι κερωθέντος, ἀπεσάλη πρὸς Ἀντιπάτρου ἐπὶ τῆ Κασμεία στρατοπεδόντων, καὶ πρῶτον μὲν ἠγρυμνίου ὁ δὲ εἰς τὴν Ἀθηνῶν βαδίζειν. καὶ τῶ πρὸς ἑαυτοὺς ὅτι, μὲν οἶτα καὶ χροῖα, ποιήσασθαι τῶν Διφραίουσι. τῶ δὲ Κρατεροῦ λέγοντος, ὡς οὐ δίκαια πείθει Φωκίων ἡμᾶς, τὴν τῶν συμμάχων καὶ φίλων κατῆμνίου χροῖα κακῶς ποιεῖν, διωάμηνος ἐκ τῆς τῶν πολεμίων ὠφελείας, λαβόμενος αὐτῶ τῆς δεξιάς ὁ Ἀντιπάτρου, Δοτίον (εἶπεν) Φωκίων τῶ τὴν χροῖα. πρὸς δὲ τῶ ἄλλων ἐκέλθων αὐτοῖς ὅτι βέπειν τοῖς Ἀθηνῶσι, ὡς πρὸς ἐν Λαμίας Λεωσθένῳ ἐκείνῳ. ὡς ὅτι ἐπὶ ἠγρυμνίου Φωκίων εἰς ἄστυ, καὶ τοῖς Ἀθηνῶσι ὁ αὐτῶ ἔδωκεν ὑπὲρ ἀνάγκης, αὐτοῖς εἰς Θήβας ἐβάδιξε μὲν τῶ ἄλλων πρὸς εἰρήνην, Ξενοκράτη τὸν Φιλόσοφοι τῶ Ἀθηνῶν πρὸς εἰρήνην. ποσὸν γὰρ ἡ ἀξίωμα τῆς ἀρετῆς τῶ Ξενοκράτους καὶ δόξα καὶ λόγος πρὸς πᾶσιν, ὡς τε οἶεσθαι, μὴ τε ὕβρει εἶναι, μὴ τε ὠμότητι, μὴ τε θυμῶν ἐν ἀνδραγαθίᾳ ψυχῆς Φυόμενον, ὅ, Ξενοκράτους μόνον ὀφθέντος, ὅτι ἀνῶ δόξαι καὶ τῆς ἐγγένοιτο πρὸς αὐτὸν. ἀπέβη δὲ τῶ τῶν ἀγρυμνίου πρὸς τῶν καὶ μισαγαθία τῶ Ἀντιπάτρου. πρὸς τὸν μὲν γὰρ ὅτι ἡπάστα τοὺς Ξενοκράτην, τοῖς ἄλλοις δὲ ἠγρυμνίου. ἐφ' ὅ φασιν εἶπειν ἐκείνῳ ὡς Ἀντιπάτρου καλῶς ποιεῖ, μόνον αὐτὸν ἀγρυμνίου ἐφ' οἷς ἀγρυμνίου μέλλει πρὸς τὴν πόλιν. ἔπειτα λέγειν ἀγρυμνίου οὐχ ὑπὸ μὲν, ἀλλ' αἰτηρούων καὶ δις χροῖα, ἐποίησεν ἀποσπῆσαι. τῶ δὲ πρὸς τὸν Φωκίωνα Διφραίουτων, ἀπεκρίνατο φιλίας ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηνῶσι καὶ συμμαχίαν, ἐκδοσὶ μὲν τοῖς πρὸς Δημοσθένῳ καὶ Ὑπερίδῳ, πολιτῶ μὲν δὲ τὴν πάτειον ἀπὸ τῆς πόλεως πολιτείας· δόξα μὲν δὲ πρὸς εἰρήνην εἰς τὴν Μουνοχίαν, ἐπὶ δὲ χροῖα τῶ πολέμου καὶ χροῖα πρὸς εἰρήνην. οἱ μὲν οὐκ ἄλλοι πρὸς εἰρήνην ἠγά-

πησαν ὡς φίλων ἀγρυμνίου τῶν Διφραίουσι, πλὴν τῶ Ξενοκράτους. ἔφη γὰρ, ὡς μὲν δούλοισι, μετεῖως κεχρησθαι τῶ Ἀντιπάτρου ὡς δὲ ἐλθῆσειαν, βαρείως. τῶ δὲ Φωκίωνος παραγερμνίου τὴν φρεσὶν καὶ δεομνίου, λέγεται τὸν Ἀντιπάτρου εἶπειν, ὅτι Φωκίων ἡμεῖς πρῶτα σοι χαρίζεσθαι βουλόμεθα, πλὴν τῶ καὶ σε ἀπολοῦντων καὶ ἡμᾶς.

οί δὲ οὐχ οὕτως φαίν, ἀλλ' ἐρωτήσῃ τὸν Ἀντίπατρον εἰ
 πῶς Φεουραὶ ἀμείντος αὐτῶ τοῖς Ἀθῆναιῶσι, ὁ Φωκίων ἐγχεύ-
 σαι πῶς πόλιν ἐμμενεῖν τῇ εἰρήνῃ, καὶ μὴτὲν πολυπραγμο-
 νήσῃν. σιωπῶντος ὁ ἄλλος καὶ ἀγαμέλλοντος, ἀπαπιδύσαν-
 τα Καλλιμέδοντα τὸν Κάραβον, αἰδρα δρασιῶ καὶ μισόδη-
 μον εἰπεῖν, Ἐὰν δὲ σὺ, ὦ Ἀντίπαρε, Φλυαρῆ, σὺ πιεῖ-
 σεις; καὶ οὐ παρέξῃς ἀεὶ γῶρας; οὕτω μὲν ἐδέξατο Φεουραὶ
 Μακεδόνων Ἀθῆναιῶσι, καὶ Μενύλλων ἡγεμόνα, τῶν ἐπιτελικῶν
 πῆρα, καὶ τῶ Φωκίωνος ἐπιτηδείων. ἐφάθη ὁ ἄλλος φανόν ὁ
 παρὰ σταγμα, καὶ μάλλον ἐξοσιᾶς ὑβρεὶ χρωμῆς ἐπίδει-
 ξις, ἢ παραγμάτων ἕνεκα γηρομῆ κατὰ ληψίς. ἔμικρον
 ὁ τῶ παρὰ σταγμα ἐδείκνυεν ὁ καμῆς. εἰκάδι γὰρ ἢ Φεουραὶ Βοη-
 δρομιαῖος εἰσήδη. μυστηρίων ὄντων, ἢ τὸν Ἰακχὸν δὲ ἄγεος
 Ἐλευσίνα δὲ πέμποισιν. ὥστε τῆς τελετῆς συγχυθείσης ἀνα-
 λογίζεσθαι τοῖς πολλοῖς καὶ τὰ παρὰ σταγμα τῶν θεῶν καὶ
 τὰ παρὰ σταγμα. πάλαι μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἑρῆσις ἐτυχημῆσιν
 ταῖς μυστικῆς ὄψις καὶ φωνᾶς παρὰ σταγμα σὺν ὅκ πλη-
 ξει καὶ θάμβει τῶν πολεμίων. νῦν ὁ τοῖς αὐτοῖς ἑρῆσις τὰ δις-
 χερέσθαι πάλαι τῆς Ἑλλάδος ἐπισημαῖν τοῖς θεοῖς, καὶ κα-
 θυβερίζεσθαι τὸν ἀγιώτατον τῶ χροῖος καὶ ἡδιστὸν αὐτοῖς ἐπώ-
 νυμον τῶν μεγίστων κακῶν ἡρόμῆρον. παρὰ σταγμα μὲν οὖν ὀλί-
 γις ἔτεσιν χροῖος ἐξέλεγχθη αἱ Δωδωνίδες τῇ πόλει, τὰ
 ἀκρωτήρια τῆς Ἀρτέμιδος φυλάσσειν, ὅπως ἄλλοι μὴ λά-
 βωσιν. τότε δὲ παρὰ σταγμα ἡμέρας ἐκείνας αἱ ταμίαι μὲν, αἷς
 παρὰ σταγμα τοῖς μυστικῆς κρίσας, βασιλομῆρα, θάψινον
 αἰτὶ φοινικῶ χροῖος καὶ νεκρῶδες αἰώνεχθαι. ὁ δὲ μείζον
 ἡμῶν, τὰ παρὰ σταγμα τῶν ἰδιωτικῶν πῆρα ὁ παρὰ σταγμα
 αἷτος ἔχεν. μῦθον δὲ λαοῖς χροῖος ἐν καθαρῶ λιμῆι,
 κῆτος σινέλαβε, καὶ τὰ κατὰ μέρη τῶ σώματος ἄχρη τῆς
 χροῖος κατέπει. παρὰ σταγμα αὐτοῖς τῶ θεοῦ φαιερῶς,
 ὅτι τῶ κατὰ σταγμα καὶ παρὰ σταγμα θαλάσση φερθέντες, πῶ ἡμῶ πό-
 λιν ἐξαφυλάξοισιν. ἢ μὲν οὖν Φεουραὶ ἐξέ Μενύλλων ὁσδὲν
 ἡμῶσιν τοῖς ἀνδράποισι. τῶν δὲ ἀποψηφισθέντων τῶ πολι-
 τήματος ἀγὰ πένια, ἄσφ μυσίος καὶ διαγλίους ἡρο-
 μῆρων, οἷτε μῆροντες ἐδόχθαι χροῖος καὶ ἀτιμα παρὰ σταγμα. οἷτε
 ἀγὰ τῶ τὸ πῶ πόλιν ἐκλιπόντες, καὶ μεταστάντες εἰς
 Θράκιον, Ἀντιπάτρον γὰρ καὶ πόλιν αὐτοῖς παρὰ σταγμα ὄντος,
 ἐκπεπολιορκημῆροις ἐφάσταν. ὁ δὲ Δημοσθένος ἐν Καλα-
 βεία καὶ Ἰωάννου παρὰ σταγμα Κλεωναῖς θάνατος, παρὰ σταγμα ἐν
 ἄλλοις παρὰ σταγμα ἡμῶν, μονοῦκ ἐρωτα καὶ πόσον Ἀθῆναιῶσι
 Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου παρὰ σταγμα. καὶ τῶ ὅσφ ὕστερον
 αἰμαρῆντος Ἀντιγόνου καὶ τῶν αἰελοῖτων ἐκείνων παρὰ σταγμα μέ-
 νων βιάζεσθαι καὶ λυπεῖν τοῖς ἀνδράποισι, ἡμῶν ἄχρη-
 κος ἐν Φρυγίᾳ, χροῖος ὀρύθων, πυθομῆρου πῆος, Τί ποιῆς;
 παρὰ σταγμα, Ἀντιγόνου (εἰπεῖν) ἡμῶν. τῶ τὸ πολλοῖς ἐπῆγει λέγειν,
 ἀγαμνημονόσοι τὸν ἐκείνων τῶ βασιλέων θυμῶν, ὡς ὁ
 μέγα καὶ ἡμῶν ὄπαρᾶ τῶν εἶχον, οὐχ ὡς παρὰ σταγμα Ἀντίπα-
 τρος, ἰδιώτῃ παρὰ σταγμα, καὶ φαυλότῃ χροῖος, καὶ
 διαίτης ἐτελεία, κατεπρωθόμῆρος πῶ ὄσοισι, ἐπαρὰ σταγμα
 παρὰ σταγμα ἡμῶν τοῖς παρὰ σταγμα, καὶ δὲ ἀσπῆς καὶ τῶ χροῖος. ὁ-
 μος δὲ οὖν ὁ Φωκίων καὶ Φυγῆς ἀπῆλαξε πολλοῖς, δεη-
 θῆς τῶ Ἀντιπάτρον. καὶ φάσθαι διεπαρὰ σταγμα, μὴ κα-
 θάσθαι οἱ λοιποὶ τῶν μεγιστάνων ἄσφ τὰ Κεραυνία ὄρη καὶ
 τὸν Τάμαρον, ἐκπεσεῖν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἐν Πελοποννή-
 σφ κατοικεῖν. ὡν καὶ Ἀγνώιδης ἡμῶν ὁ συχρῆαίτης. ἐπιμελλόμενος ὁ τῶ καὶ πῶ πόλιν παρὰ σταγμα καὶ νομίμος,

A Alii non ita, sed interrogasse autumant Antipatrum
 velletne Phocion, si praesidium remisisset Athe-
 nienibus, sponfor esse foederi ciuitatem staturam,
 neque quicquam molituram noui? Tacente &
 cunctante illo, Callimedonta Carabum, auda-
 cem hominem & liberis populis infectum, exilif-
 se cum hisce dictis, Quid si hic deliret, Antipater,
 tu credis ei & a consiliis discedes tuis? Ita praesi-
 dium Athenienses Macedonum acceperunt, &
 Menyllum ducem modestum virum & Phocio-
 nis necessarium. quod imperium superbum vi-
 sum est, & contumeliosae licentiae potius ostenta-
 tio quam vilitatis causa occupatio. Non parum
 B autem exaggerauit ipse articulus calamitate. quip-
 pe die mensis Boedromionis vigesimo praesidium
 ingressum est mysteriorum solennibus, quo die
 Iacchum ex vrbe Eleusina deducunt. Itaque confu-
 so sacro multi reputauerunt & vetera festa & re-
 centia. Olim enim secundissimis rebus spectra vi-
 fa & auditas voces hac celebritate cum stupore &
 tremore hostium, nunc iisdem sacris acerbissimos
 Graeciae casus deos aspicere, polluique sacratissimum
 C tempus iisdem acceptissimum, a quo nomen maxi-
 mae clades trahant. Siquidem paucis ante annis
 fortes Iederant ciuitati Atheniensi Dodonides, vt
 promontoria Dianae custodirent, ne occuparent
 ea extranei. Tunc circa dies illos fasciae, quib. my-
 sticos lectos redimiunt, tinctae colorem retulerunt
 pro puniceo pallidum & luridum. Et, quod mira-
 culum faciebat, priuata omnia quae vna fuerunt in-
 fecta, colorem conuenientem acceperunt. Mystam
 porcellum lauante cetus in liquido portu corri-
 puit: imaque corporis partes ad ventrem usque deuo-
 raut: portendente illis clare Deo spoliatos parte
 vrbis ima & mari adiecta supernam seruaturus. Ac
 praesidium quidem obfistente Menyllo nihil ciues
 offendit. qui vero ob egestate non fuerunt censi
 D inter ciues, quorum fuit numerus supra duodecim
 millia, hi partim, si qui remanebant, magna iniuria
 & infamia videbantur affici: partim, qui idcirco
 excefferant vrbe atque in Thraciam transmigraue-
 rant, vbi eis Antipater agrum & oppidum dedit,
 similes apparebant expugnatis & exterminatis. Iam
 Demosthenis in Calauria, & apud Cleonas Hype-
 ridis fatum, de quibus aliis locis tractauimus, tan-
 tum non amorem & desiderium subiecit Atheni-
 ensibus Alexandri & Philippi. Atque id quod in-
 terfecto postmodum Antigono, eiusque interfecto-
 ribus homines exagitare & fatigare occipientibus,
 E rusticus quidam, agrum in Phrygia fodiens, quum
 rogaretur a quopiam quid ageret, suspirans, Anti-
 gonum, inquit, quaero: hoc, inquam, multis subit
 dicere in memoriam illorum regum reuocantibus
 animum, quam celsum, generosum, simulque pla-
 cabilem habuissent, non sicut Antipater. qui pri-
 uati persona & chlamydis vilitate & vitae frugalita-
 te licentiam dissimulans durior erat illis quos op-
 primebat, teter dominus & tyrannus. At tamen
 Phocion cum multis precibus apud Antipatrum
 exilio liberauit, tum exulibus impetravit, ne,
 F sicut reliqui qui erant trans montes Ceraunios
 & Tanarum summoti, extorres essent Graeciae:
 sed sedes collocare in Peloponneso possent. ex
 quibus Agnonides sycophanta fuit. Curam ge-
 rens placide & legitime eorum qui in vrbe erant,

bonos & modestos retinebat in magistratibus perpetuo. Curiosos & novarum rerum cupidos eo ipso quod in honoribus non forent, nec sollicitare possent statum ciuitatis, conglaciantes docuit libenter rusticari & agros colere. Xenocratem quum videret pensionem vt inquilinum pendere, institit eum in ciuitatem adscribere. Quod ille abnuit, nolle se dicens in ciuitatem accipi eam pro qua legatus fuerat ne esset libera. Munus sibi Menyllo & nummos offerenti respondit, neque ipsum Alexandro praestantiolem, neque meliorem esse causam quare nunc caperet, qui tunc non accepisset. At vt Phoco filio faltem caperet rogante Menyllo, Phoco, inquit, si mutata vita ad frugem redeat, sufficet patrimonium. nam vt nunc se gerit, nihil ei satis sit. Antipatro vero respondit asperius aliquid ab ipso contendenti minus honestum, Nempe non valet, inquit, Antipater me simul amico vti & adulate. Ipsum referunt dixisse Antipatrum, duos sibi esse Athenis amicos, Phocionem & Demadem. Alterum horum vt quicumque capiat, non posse inducere, alterum non implere. Et sane paupertate Phocion vt virtute gloriabatur, in qua, licet toties dux Atheniensium fuisset & regum vsus amicitia, conuenit: Demodes vero diuitiis sibi placebat vel per nefas. quippe quum Athenis id temporis lege cautum esset ne saltaret peregrinus, aut mille drachmas choragus multam solueret, omnes peregrinos saltatores centum numero exhibuit, simulque multam pro singulis in theatrum attulit millenas drachmas. Demex filio vxorem despondens, Quum ego, inquit, matrem tuam fidi ducerem, ne vicinus quidem sensit: ad tuarum vero nuptiarum sumptus conferunt etiam reges & dynastæ. Quum Phocionem obtunderent Athenienses vt Antipatrum induceret ad remouendum praesidium, vel quod non speraret se cum adducturum, vel quia modestiorem populum videbat & moderatius agentem ob metum, semper reiecit illam legationem: sed pecuniae exactiorem vt produceret & prorogaret, perpulit Antipatrum. Ita Demadem, relicto eo, rogauerunt. qui rem suscepit libenter, trahensque filium secum perrexit in Macedoniam, diuinitus haud dubie illuc attractus eo articulo, quo Antipater iam morbo tenebatur: & Cassander rerum potitus, Epistolam reperit Demadis in Asiam ad Antigonom exaratam, qua illum incitauit ad imperium Graeciae Macedoniaeque asserendum, quod ex vetere & marcido stamine suspensum esset. Ita enim in Antipatrum erat cauillatus. quem vt Cassander conspexit aduenisse,prehendit eum. Ac primum admotum ei filium interfecit, vt cruorem pater acciperet sinu, eoque commacularetur: deinde ingratitude & proditiōe ei acerbe exprobrata, probri laceratum interemit. Antipatro autem, quum ducem creasset Polyperchontem & Cassandrum tribunum militum, defuncto, mox properans Cassander occupare dominatum, Nicanorem prope mittit praefecturæ Menyllo successorem, iubetque ei, antequam Antipatri excessus vulgetur, accipere Munychiā. Eo facto quū paulo post nuntiatum Atheniensibus esset Antipatri exitus, in crimen Phocion vocatus est, obiectumque ei

A τὸν μὲν ἀείροις καὶ ἡστέροις ἐν ταῖς ἑσπέραις ἀεισιμένους, τοῖς δὲ πολυπράξιμοις καὶ νεωτεριστῶν ἀπαρτὰ μὴ ἀρχεῖν, μηδὲ δουρεῖν, ἀπομύθαιον μὲν εἰδὼς ἀεισιμένους, καὶ ἀγαπᾶν γεωργούσας. ὁρᾶν δὲ τὸν Ξενοκράτην τελευτῶντα ὁμοτίκτον, ἐβόλετο γράψαι πολίτην. ὃς ἄπειπε, φήσας ὅτι ἀ μεταχεῖν ταύτης τῆς πολιτείας, πρὶ ἧς ἐπὶ σέθεν ἵνα μὴ γῆται. τῶ δὲ Μενύλλω δωρεὰν αὐτῷ ἐχρήματα δίδοντας, ἀπεκρίνατο μὴτ' ἐκείνῳ Ἀλεξάνδρου βέλτιονα εἶναι, μὴτε κρείττονα τιῶ ἀπῆται ἐφ' ἣ λήψεται νῦν, ὁ τότε μὴ δὲ δέξιμνος. ἀλλὰ Φώκω γε τῷ παιδί λαβεῖν δεο-

B μέναι δὲ Μενύλλου, Φώκω μὲν (εἶπεν) ἐδὴ μὲν σωφρονῆ μεταβαλλόμενος, δρᾶσει τὰ τῶ ἑσπέραις ὡς δὲ ἐχρῆν, ὅσδεν ἴκωνόν εἶναι. Ἀντιπάτρῳ δὲ τρεῖς ἀπεκρίνατο, βουλομένη πῆ γίνασθαι δὲ αὐτῷ τῶ μὴ ἀρεπόντων. Οὐδὲν αὐτῷ γὰρ (εἶπεν) Ἀντιπάτρῳ ἄμα μοι καὶ φίλῳ καὶ κλέακι χρῆσθαι. τὸν δὲ Ἀντιπάτρῳ αὐτὸν εἶπεν λέγειν, ὡς δεῖν αὐτῷ φίλων Ἀθηναίων ὄντων, Φωκίωνος καὶ Δημάδου, τὸν μὲν, λαβεῖν οὐ πείθειεν, τὸν δὲ, διδοῖς ὅτι ἐμπέπληκεν. καὶ μὲν τοὺ Φωκίων μὲν ὡς δρετῶ ἐπεδείκνυτο τιῶ πείνας, ἐπὶ ἠ πτωτάκις Ἀθηνῶν στρατηγῶν καὶ βασιλευσὶ φίλοις χρησάμενος

C ἐγκατεγέσασε. Δημάδης δὲ τῶ πλούτῳ καὶ πρᾶνοιῶν ἐκαστῶν ἐπέπληκε. νόμου γὰρ ὄντος Ἀθηνῶν τότε, μὴ γρῶν εἶναι, ἢ χιλίας ἀποτίειν τὸν χρηστῶν, ἀπὸ τῶν εἰσαγαγῶν ξένοις τοῖς γρῶν, ἐκαστὸν ὄντας, ἄμα καὶ τιῶ ζημίαν ἀπὸ χιλίας ὑπὲρ ἐκάστου εἰσώμεν εἰς ὁ γὰρ ἐστίν. Δημάδης δὲ τῶ ἡνὸν μὲν ἀγῶντος Ἐμοῦ μὲν (εἶπεν) ὡ πᾶν τιῶ σὺ μὴτέρεα γαμοῦτος ὅσδεν ὁ γαίτων ἦσθε τοῖς δὲ σοῖς γαμοῖς καὶ βασιλεῖς καὶ διδάσκαλοι συγχορηγοῦν. ἐνοχλωτῶν δὲ τῶ Φωκίων τῶ Ἀθηνῶν ὅπως ἀπαλλάξῃ τιῶ φροσῶν, πείσας τὸν Ἀντιπάτρῳ, εἴτε μὴ ἀρεσδοκῶν πείσας, εἴτε μᾶλλον ὁρᾶν σωφρονῶντα τὸν δῆμον καὶ πολιτῶν ὄντων ἀπῆται. ἀλλὰ τὸν φόβον, ἐκείνῳ μὲν ἀεισιμένους τῶ ἀρεσδοκῶν, τὰ δὲ χρήματα μὴ ἀρεσδοκῶν ἀλλὰ μέλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι τὸν Ἀντιπάτρῳ ἐπέπεισε. μεταβάντες οὖν Δημάδῳ παρεκάλου. ὃς φροσῶντος ὑπὲρ ἐστίν, καὶ τὸν ὕον ἔχων ἀπῆται εἰς Μακεδονίαν, ὑπὸ δαίμονος πινος (ὡς εἰσκειν) εἰς τῶτο κερσοῦ κομμαθείς ἐπὶ ἡ κατέχετο μὲν Ἀντιπάτρῳ ἡδὲ ἰόσῳ. Κασσανδρὸς δὲ τῶ πρᾶξιμων ἐγκατεγέσασε γερῶν, ὅσδεν ἡπτοσὶν Δημάδῳ γερᾶ μὲν πρὸς Ἀθήνας εἰς Ἀσίαν, πρᾶξιμων αὐτὸν ἐπιφαιλῶν τοῖς πρὶ τῶ Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν, ἐκ παλαιῶν καὶ σαπρῶν κερσῶν μὲν εἰσκειν. τὸν Ἀντιπάτρῳ ἔπειτα σκῆψαντος. ὡς οὖν εἶδεν αὐτὸν ἀφιγμένον ὁ Κασσανδρὸς σιμέλασε, καὶ πρᾶξιμων τὸν ὕον ἐγγὺς πρᾶξιμων πρᾶξιμων ὡς τε καταδέξασθαι τοῖς κέρτοις ὁ ἄμα τὸν πατέρα, καὶ καταπλασθῆναι τῶ φόβου. μὲν ταῦτα δὲ, εἰς ἀρεσδοκῶν αὐτὸν καὶ ἀρεσδοκῶν πολλὰ λοιδορήσας, καὶ κατῶν εἰσας, ἀπέκτεινε. ἐπεὶ δὲ Ἀντιπάτρῳ, ἀποδείξας Πολυπερχόντα, στρατηγὸν, Κασσανδρὸν δὲ, χιλίαρχον, ἐξέλειπεν. ὁ δὲ Κασσανδρὸς καὶ πρᾶξιμων τα λαμβάνωντα πρᾶξιματα, πέμπει καὶ τῶν Νικάνορα τῶ Μενύλλῳ ἀγαθὸν τῆς φυλαρχίας, ὡρῖν ἐκδηλον τὸν Ἀντιπάτρῳ θάνατον γινέσθαι, κελῶντας τιῶ Μουνοχίαν πρᾶξιμων. ἡρωμένου δὲ τῶτο, καὶ μὲν ἡμέρας ὁ

λίγας πυρομένων τῶ Ἀθηνῶν ὅτι πέπληκεν ὁ Ἀντιπάτρῳ, ἐν ἀπῆταις ὁ Φωκίων ἑῶν, καὶ κακῶς ἤχευεν,

ως παραισθησας, και κατασωπησης, χειρι τῶ Νικάνο-
 ρος. οἱ τῶτων μὲν οὐκ ἐφρόνιζεν. ἐπιτυχῶν δὲ τῶ Νικάνο-
 ρει καὶ Διφραλέω, εἰς τε τὰλλα. τοῖς Ἀθηναίοις παρὰ τὸν
 αὐτὸν καὶ κεχρησμένον παρῆχεν, καὶ φιλοτιμίας τινας ἐπει-
 σε καὶ δαπνῶν ὑποσῶμα ἡρόμυρον ἀγνοοῦν. ἐν πύτῳ
 δὲ καὶ Πολυπέρχων πλὴν τῶ βασιλέως ἐπιμέλειαν ἔχων ὑφ'
 αὐτῶ, καὶ καταπολιτῶν τὸν Κασσανδρον, ἐπεμψεν ἐ-
 πιστολίῳ τοῖς ἐν ἄσει γεγραμμένῳ, ὡς τῶ βασιλέως ἀπο-
 διδόντος αὐτοῖς πλὴν δημοκρατίῳ, καὶ πολιτῶν εἶναι καὶ τὰ
 πάτρια πόλιν τῶ Ἀθηναίοις κελύοντος. ἡ δὲ τῶτο καὶ τῶ
 Φωκίωτος ἐπιβουλή. συσχεδιαζόμενος γὰρ εἰς ἑαυτὸν (ὡς μι-
 κρὸν ὕπερον ἔδειξε τοῖς ἔργοις) ὁ Πολυπέρχων πλὴν πόλιν,
 ὁ δὲ ἐν ἡλίξε παρῆχεν, μὴ τῶ Φωκίωτος ἐκπεσόντος. ἐκπε-
 σῆσθαι δὲ ἐκείνῳ, ἅμα τὸ ἀπεψηφισμένῳ ἐπιτυχῶν τῆ
 πολιτεία, καὶ πάλιν τὸ βῆμα δημοκρατίῳ καταχρῶν καὶ
 συσχεδιαζόμενος τῶ παρὰ τῶ Ἀθηναίων,
 βουλομένης ἐπιτυχῶν αὐτοῖς ὁ Νικάνωρ ἐν Πειραιῶ, βελῆς
 ἡρόμυρος παρῆχεν, ἐν Φωκίῳ ἐμπιστεύσας τὸ σῶμα. Δερ-
 κυλλῆ δὲ τῶ ἐπὶ τῆς χώρας στρατηγῶ συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπι-
 χροῦσάντος, ἐκείνος μὲν παραισθησας ἐξήχησεν καὶ
 φανερὸς ἡ δὲ ἄμυνε μὲν πλὴν πόλιν. ὁ δὲ Φωκίωτος, ἐπὶ
 τῶ παρῆχεν τὸν ἀδρα καὶ μὴ καταχρῶν ἐγκλησόμενος, ἐ-
 φη πιστεύειν μὲν τῶ Νικάνωρ καὶ μηδὲν ἀπ' αὐτῶ παρῆχεν
 καὶ δεινόν. εἰ δὲ μὴ, μάλλον ἐθέλει ἀδικησόμενος, ἢ ἀδικῶν,
 φανερὸς ἡρόμυρος. τῶτο δὲ ὑπὸ αὐτῶ μὲν ἀπὸ πη σκεπῶν
 δοκῆν καλοκαγαθῶς λελέσθαι καὶ ἡγναίως. ὁ δὲ εἰς
 πατριδὸς ἀπακινδυνῶν σωτηρίας, καὶ τῶτα στρατη-
 γὸς καὶ ἄρχων, οὐκ οἶδα μὴ μείζον πῶ παρῆχεν καὶ παρῆ-
 σῶτερον τὸ παρῆχεν τοῖς πολίταις δίκαιον. ὁ δὲ γὰρ ἐκείνο
 ὅστιν εἰπεῖν, ὅτι φοβούμενος μὲν εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν τῶ
 πόλιν ὁ Φωκίωτος, ἀπέχετο τῶ Νικάνωρ. ἄλλως δὲ παρῆ-
 χετο τῶ πῶσι καὶ τὸ δίκαιον, ὅπως ἀδύνητος ἐκείνῳ,
 ἡσυχία ἄγει καὶ μηδὲν ἀδικῆ τοῖς Ἀθηναίοις. ἄλλ' ὅπως
 εἰσὶν ἰσχυρὰ πῶ αὐτῶ παρῆχεν τῶ Νικάνωρ ἐν ἡρόμυρος
 ὅτι καὶ πολλὰ παρῆχεν ἀλλοτρίων καὶ κατηχεσῶν ἐπι-
 πησῶν τῶ Πειραιῶ, καὶ Διφραλέω εἰς Σαλαμίνα ξέ-
 νους, καὶ Διφραλέω πῶ τῶ ἐν Πειραιῶ κατωκισῶντων, οὐ
 παρῆχεν τὸν λόγον, οὐδὲ ἐπίσῶσεν. ἄλλὰ καὶ Φιλομή-
 δου τῶ Λαμωρέως ψήφισμα γράψαντος, Ἀθηναίοις ἀ-
 πόρῶς ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι, καὶ τῶ στρατηγῶ Φωκίῳ
 παρῆχεν, ἡμέλησεν ἄρχοι οὐ παρῆχεν ὁ Νικάνωρ ἐκ
 τῶ Μοιωνίας τὰ ὅπλα, τῶ Πειραιῶ παρῆχεν φρόσε. παρῆ-
 χον δὲ πύτων, ὁ μὲν Φωκίῳ ἐθορῶετο, καὶ κατεφροῦν-
 το τοῖς Ἀθηναίοις ἐξ ἄλλῶ βελόμενος. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πο-
 λυπέρχωντος υἱός, ἦκεν μὲν δυνάμεως, λόγῳ μὲν ἐπὶ τῶ Νι-
 κάνωρ τοῖς ἐν ἄσει βοηθήσων, ἔργῳ δὲ τῶ πόλιν (εἰ δυνάμε-
 καταληφόμενος, αὐτῶ ἑαυτῶ παρῆχεν τῶ ἡρόμυρος. οἶτε γὰρ
 φυγάδες αὐτῶ σωεσθῶντες, δῆλῶς ἦσαν ἐν ἄσει, καὶ τῶ
 ξένων ἅμα καὶ τῶν ἀπίμων παρῆχεν αὐτοῖς εἰς δραμόντων, ἐκ-
 κλησία παμμυγῆς ἡθερίῳ καὶ ἀτακτος, ἐν ἡ τὸν Φωκίῳ
 τῆς ἀρχῆς ἀπολύσαντες, ἐτίεσι εἶλοντο στρατηγίς. εἰ δὲ
 μὴ σωεσθῶν εἰς λόγῳ ὁ Ἀλέξανδρος τῶ Νικάνωρ μόνος,
 παρῆχεν τῶ τῶτος ὡφθῶ καὶ τῶτο ποιῶντες πολλαίς, ὑπο-
 ψῆσαν τοῖς Ἀθηναίοις παρῆχον, οὐκ αὖ ἡ πόλις διέφυγε τὸν
 κίνδυνον. ἐπεὶ δὲ Ἀγωνίδης ὁ ῥήτωρ δῆλῶς ἐπεφύετο

A quod cum esset ea de re factus certior, Nicanoris
 gratia reticisset. Enimvero nihil hic ista est mo-
 ratus, sed agendo cum Nicanore & colloquendo,
 cum aliis in rebus facilem eum Atheniensibus &
 benignum praeberet, tum ut munus quoddam prae-
 beret, sumptumque subiret ludis edendis, indu-
 xit. Inter haec Polyperchon regis cura praepositu-
 tus ad circumveniendum Cassandrum scripsit A-
 theniensibus literas: quibus continebatur, i egem
 eis rempubl. popularem restituere, iubereq; ut om-
 nes Athenienses pristinis legibus agerent. Infi-
 diae haec erant in Phocionem. nam quum traduce-
 re ad se studeret civitatem illam Polyperchon, ni-
 si Phocione exterminato, ut postea re declaravit,
 nihil se sperabat effecturum. Expulsum autem iri
 eum simulatq; illi qui ex civium albo fuerant era-
 si, reipubl. cae superflui essent tractandae, iterumq;
 occupassent concionatores suggestum, & calum-
 nias ei suffunderent. Quum motus hinc Athe-
 nis aliquis existeret, cupiens appellare Nica-
 nor Athenienses, senatu in Piraeo aduocato ac-
 cessit, corpusq; suum credidit Phocionis fidei. que
 quum regionis extra urbem dux Dercyllus com-
 prehendere conatus esset, id olfaciens ille subdu-
 xit se, statimq; praese tulit vindictam se de civitate
 persequuturum. Phocion autem, quum culparet-
 ur, quod dimississet illum nec retinisset, negavit
 diffidere se Nicanori, vel quicquam ab eo exspe-
 ctare mali. sin secus foret, malle se omnibus inno-
 tescere iniuriam accipere quam facere. Hoc ab eo
 de seipso videatur altimanti probe & fortiter di-
 ctum. At qui salutem patriae in praecipitem casum ad-
 ducit, atq; is dux & magistrat⁹, haud scio anne ma-
 ius violet & antiquius erga ciues ius. Neq; enim
 allegari illud potest, timentem ne civitatem im-
 plicaret bello, ab Nicanore abstinuisse Phocione:
 praetexuisse autem fidem & ius, quo verecundia
 adductus contineret se ille, neq; populum Atheni-
 ensem violaret: sed apparet reuera fidem ei infixam
 validam fuisse Nicanoris. quem multis deferenti-
 bus, criminantibusq; Piraeum captare, mercena-
 rium militem Salamina transportare, & corrup-
 pere nonnullos Piraeum incolentes: non admisit
 crimina, neq; habuit eis fidem. Imo etiam, quum
 rogationem Philomedes Lamprensis promulgas-
 set, ut omnes Athenienses arma caperent, & duci
 Phocioni parerent: indormiuit, quoad armis Ni-
 canor ex Munychia motis cepit circumvallare
 Piraeum. Dum ea geruntur, insurrexit in Phocio-
 nem ciuitas: & quum exercitum Atheniensium e-
 ducere vellet, non paruerunt ei. Iam filius Poly-
 perchontis aderat Alexander cum copiis, verbo
 contra Nicanorem populo Atheniensi suppetias
 venturus: re urbem, si facultas daretur, diffensione
 intestina flagrantem occupaturus. quippe exules,
 qui cum eo irruerunt, confestim tenuerunt vr-
 bem, peregrinisque & faece ciuitatis ad illos se ag-
 gregantibus concio concurrat confusa & incondi-
 ta, in qua Phocioni imperio abrogato alios crea-
 uerunt duces. quod, nisi colloqui cu Nicanore A-
 lexander solus iuxta moenia visus esset, idemq; fa-
 cientes subinde suspicionem mouissent Atheni-
 ensibus, haud declinasset ciuitas periculum. Ut
 Agnonides orator confestim adortus est Phocio-
 nem, insimulauitq; factionem eius prodicionis,
 τοῖς παρῆχεν τὸν Φωκίῳ καὶ κατηχερε παρῆχεν,
 εἰ μὲν

Callimedon & Pericles trepidantes cesserunt vrbe. Phocion autem & qui apud eum remanserunt amici, concesserunt ad Polyperchontem: quos Phocionis gratia comitati sunt Platensis Solon & Dinarchus Corinthius, Polyperchontis necessarij & familiares habiti. Hi complures dies Elateæ propter Dinarehi aduersam valetudinem morati sunt. Interea populus, suafore Agnonide, scriptaque ab Archestrato rogatione, legationem misit ad accusandum Phocionem. Vtrique sub idem tempus adierunt Polyperchontem, qui iter faciebat cum rege circa vicum Phocidis Pharygas, iuxta montem Acrorion situm, quem nunc Galaten appellant. Ibi Polyperchon, posita aurea testudine, collocatisque sub ea rege & amicis, maturans Dinarchum statim arripi iussit, & excruciatum necari. Inde dedit Atheniensibus audientiam, qui ut ex mutuis accusationibus completerunt tumultu & clamore consilium, accedens autem Agnonides ait, Conijcite nos vnam in caueam omnes, atque Athenas ad causam dicendam remittite: arrisit rex, at corona Macedonum militumque mercenariorum feriantium auebat eos audire. Itaque annuerunt legatis, accusationem ut ibi instituerent. Nihil erat æqui: sed dicenti Phocioni crebrò obstrepuit Polyperchon. denique percussa baculo tellure reiecit eum, & silentium indixit. Quum Hegemon testem sui erga populum studij Polyperchontem nominasset, Polyperchon verò respondisset infensus, Define me apud regem onerare mercedacijs, exiliens rex Hegemonem contendit lancea ferire. Verum Polyperchon eum citò amplexus est, atque ita dimissum est consilium. At Phocione illisque qui circa eum erant custodia septis, quotquot eius amici non propè assistebant, vbi hoc viderunt, capite obuclato fuga salutem quæsiuere. Reduxit illos Athenas Clitus, verbo ad causam dicendam, reuera capitis damnatos. Species fuit perquam tristis veturæ. Plaustris vecti per Ceramicum fuerunt ad theatrum. Eò adductos Clitus custodiuit, quoad archontes concionem aduocauerunt, non seruis, non peregrinis, non famosis remotis: sed omnibus viris & fæminis suggestu ac theatro patefacto. Ut verò epistola lecta est regis, qui scripsit constare sibi hos proditores esse, verum illis, qui liberi iam & suis legibus immunes essent, permittere se iudicium: & reos introduxit Clitus: optimates ciuitatis Phocione conspecto rubore perfusi sunt, capiteque deiecto lacrymas profuderunt. Vnus autem exurgens dicere est ausus, quum tanti iudicij populo rex potestatem permiserit, debere seruos & peregrinos concione summoueri. Non ferente id plebe, sed vociferante lapidibus cooperiendos eos qui paucorum foueant potentiam, populique hostes, nemo vltra verba facere tetrauit pro Phocione. Ille vix tandem auditus, Vtrum, inquit, iure nos, an per iniuriam statuitis interficere? Respondentibus quibusdã, Iure:

A οἱ μὲν πρὸς Κλημμένον καὶ Περικλέα φερόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως· ὁ δὲ Φωκίων, καὶ μετ' αὐτὸν τῶν φίλων οἱ πρὸς αὐτὸν ὄντες πρὸς Πολυπέρχοντα· καὶ σιωπῶντες ἦσαν, ἡ δὲ Φωκίωνος, ὁ Πλαταιδὴς Σόλων, καὶ Δείναρχος ὁ Κορινθίος, ἑπιτηδεῖσι τῶν Πολυπέρχοντος ἐστὶν δοκίμοι καὶ σιωπῆς. ἀρρώστια δὲ χρῆσασθαι τῶν Δείναρχου, συχνὰς ἡμέρας ἐν Ἐλατεῖα διετελεσαν. ἐν αἷς Ἀγωνίδου πείσαντος, Ἀρχεστράτου δὲ ψήφισμα γράψαντος, ἐπέμπειν πρεσβείαν ὁ δῆμος, κατηρησούσαν τῶν Φωκίωνος. αἷμα δὲ καὶ σιωπέμεσαι ἀμφοτέροι παρ' Πολυπέρχοντι, μὲν τῶν βασιλέως πορβορομῆα πρὸς κάμινον ἕνα τῆς Φωκίδος Φαρυγας, κειμήλιον πρὸς τὸν Ἀκρούειον ὄρεος ὁ μὲν Γαλάτιον καλοῦσιν. ἐν ταῦτα δὲ θεὸς ὁ Πολυπέρχων τὴν χρυσίαν οὐρανόσκιον, καὶ κελύφας ἕνα αὐτῶν τῆ βασιλείας καὶ τοῖς φίλοις, τὴν μὲν Δείναρχον δούλον ἐκ τῶν ὁδοῦ λαβὴν ἐκέλευσεν, καὶ πρεσβυτέρους ἀποκτείνειν, τοῖς δὲ Ἀθιναίοις ἀπέδωκε λόγον. ὡς δὲ ἴδοντες καὶ χρυσίον ἐποίησαν, ἀντικατηρησώτες ἀλλήλων ἐν τῶν σιωπέμεσαι, καὶ πρεσβυτέρων ὁ Ἀγωνίδης εἶπεν, Ἀπὸ τῶν ἡμῶν εἰς μίαν ἐμβολήσαντες γαλακτῆρα, Ἀθιναίοις ἀναπέμψατε λόγον ὑπέροχον· ὁ μὲν βασιλεὺς ἐγγέλαιεν, οἱ δὲ πρεσβυτέρους παρ' σιωπέμεσαι Μακεδόνες καὶ ξένοι χολίω ἀγόντες, ἐπεθύμω ἀκούειν, καὶ τῶν πρεσβυτέρων παρεκάλωσαν ἀπὸ ἰδίματος, ἐν ταῦτα ποιῶν τὴν κατηρησίαν. ἡ δὲ ἴδοντες ἴδοντες, ἀλλὰ τὰ μὲν Φωκίονι πολλάκις ἀντίκρουσεν ὁ Πολυπέρχων λέγοντι· μέγιστος οὐ τῆ βακτηρία πατάξας τὴν γλῶσσαν, ἀπέστη καὶ κατεσιώπησεν. Ἡγήμονος δὲ φήσαντος ὅτι μάλιστα αὐτῶν τῶν πρὸς τὴν δῆμον Διονίας Πολυπέρχων ἔστιν· καὶ τῶν Πολυπέρχοντος ἀποκρινάμενον πρὸς ὄργιστον, Γαῦσά μου πρὸς τὴν βασιλέα κατὰ τὴν ἀδύρμον, ἀναπη-

D δήσας ὁ βασιλεὺς ὤρμησε λόγῳ τὴν Ἡγήμονα πατάξαι. παρὰ δὲ τῶν Πολυπέρχοντος πρεσβυτέρων αὐτὸν, οὕτω διελύθη τὸ σιωπέμεσαι. τὴν δὲ Φωκίονα καὶ τῶν μετ' αὐτὸν φυλακῆς πρὸς ἐλευθέρους, ὅσοι τῶν ἐταίρων ἔτυχον ἐκ ἐλπίος ἐσώθησαν, ὡς τῶν εἰδόντων, εἰ καλυψάμενοι, καὶ ἀποφυγόντες ἐσώθησαν. ἐκείνοις δὲ Κλεῖτος εἰς Ἀθίνας ἀνῆγε, λέγων μὲν, χρησιμομένοισι, ἐργῶν δὲ ἀποθανεῖν κατακεκριμένοις. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ γῆμα τῆν κομῆν λυπηρὸν, ἐφ' ἀμάξαις κομιζομένων αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν Κεραμικῶν πρὸς τὸν θεῶν. ἐκεῖ γὰρ αὐτοῖς πρὸς ἀγαθὸν ὁ Κλεῖτος σιωπῆσαι ἀρχὴν οὐ πῶν ἐκ κληροῖαν ἐκλήρωσαν οἱ ἀρχόντες, οὐ δούλον, οὐ ξένον, ἐκ ἀπῆμον ἀποκρίσαντες, ἀλλὰ πᾶσι καὶ πάσαις ἀναπεπλημένον τὸ βῆμα καὶ τὸ θεῶν πρὸς ἀρχόντες. ἐπεὶ δὲ ἡ τὴν ὀπισθὴν τῶν βασιλέως ἀειγνώσθη, λέγοντος αὐτῶν μὲν ἐγγράσαι πρὸς ὁδοῦ γερνέμεσαι τῶν ἀνδρας, ἐκείνοις δὲ δίδοναι πῶν κρίσαν ἐλευθέρους τε δὴ καὶ ἀβόνομοις οὖσι· καὶ τῶν ἀνδρας ὁ Κλεῖτος εἰσήγαγον, οἱ μὲν βέλπεισι τῶν πολιτῶν ὀφθέντος τῶν Φωκίωνος, ἐνεκαλύψαντο καὶ κέτω κύψαντες ἐδάκρυον· εἰς δὲ αἰσάτας ἐτόλμησεν εἶπειν, ὅτι τηλικαύτως κρίσιν ἐγκεχειρισμένος παρ' ἡμῶν τῶν βασιλέως, καλῶς ἔχει τοῖς δούλοις καὶ τῶν ξένοις ἀπελθεῖν ἐκ τῆς ἐκκλησίας. οὐκ αἰσχυρόν δὲ τῶν πολλῶν, ἀλλ' αἰσχυρόντων βῆσαι τοῖς ὀλιγαρχαίοις καὶ μισοδημοῖς, ἄλλος μὲν ὁ δὲ τῶν Φωκίωνος ἐπεχείρησεν εἶπειν, αὐτὸς δὲ χαλεπῶς καὶ μόλις ἔλαχουθεῖς, Πότερον (εἶπεν) ἀδικῶς, ἢ δικαίως ἀποκτείνειν βούλεσθε ἡμᾶς; ἀποκρινάμενον δὲ ἕνα ὅτι δικαίως,

Καὶ τοῦτο (εἶπεν) πῶς γνώσεσθε, μὴ ἀκούσαντες; ἐπεὶ ὁ σοφὸν
 μᾶλλον ἤκουον, ἐχέστερον περσελθῶν, Ἐγὼ μὲν (εἶπεν) ἀδι-
 κείν ὁμολογῶ, καὶ θανάτου ὑμῶν καὶ πεπολιτωμένα ἐ-
 μμεταί. οὗτοι δ' ἀνδρες Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἂν ἀποκτενεῖτε,
 μηδὲν ἀδικήσασθε; ἀποκρινάμενοι δὲ πολλῶν, ὅτι οἱ φίλοι
 εἰσιν, ὁ μὲν Φωκίων ἀποστὰς ἡσυχία ἦν. ὁ δ' Ἀγνωνίδης
 ψήφισμα γεγραμμένον ἔχων ἀέγνων, καθ' ὃ τὸ δῆμον ἔδει
 χρεώσθαι περὶ τῶν ἀνδρῶν, εἰ δοκῶσιν ἀδικεῖν. τὸ δ' ἀν-
 δρας, ἀπὸ κατὰ χρεώσθησιν, ἀποδινήσκον. ἀναγνωθέντος
 δὲ τῶν ψηφισμάτων, ἠξίου ἕως περσεγράφειν, ὅπως καὶ
 ερεβλώσῃς Φωκίων ἀποστῆναι, καὶ τὸ ἔσχον εἰσφέρειν, καὶ
 τοῖς ἑσπέραις κελῶν περσετάτην. ὁ δ' Ἀγνωνίδης καὶ τὸ
 Κλείτων ὄρων διεχραίνοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα βαρβαρικὸν εἶ-
 κεν, καὶ μισθὸν ἠγνούμενος, ὅτι τὸν (εἶπεν) Κόμη μέδοντα τὸ μασιγίαν
 λαβῶν, ὡς ἀνδρες Ἀθηνῶν, λαβόντες ερεβλώσασθαι περὶ
 ὅτι τὸ Φωκίωνος σοφὸν ἐγὼ γράφω τοῦτον. ἐπὶ τῶν ἀδικησάντων
 ἡσυχίαν, ὡς ἡσυχίαν, ὅρθως γε σὺ ποιεῖς. ἀλλ' ὁ Φωκίωνα βασι-
 νίσω μὲν, σὲ δὲ ποιήσω μὲν ἑπικυρωθέντος ὅτι ἡ ψήφισματος, καὶ τὸ
 χροτοσίας ἀποδοτέσης, σοφὸν καὶ δῆμον, ἀλλὰ πρῶτες ἐξ-
 ανασάντες, οἱ δὲ πλείους καὶ φανωσάμενοι, κατεχρηστοῖσαν
 αὐτῶν θάνατον. ἦσαν δὲ σὺν τῶν Φωκίωνι, Νικηκλῆς, Θού-
 διππος, Ἡγήμην, Πυθολκῆς, Δημητείου δὲ τὸ Φληρέως καὶ
 Κόμη μέδοντος, καὶ Χαερκλέους, καὶ Ἰων δῆμον ἀπόντων κατε-
 ψήφισθη θάνατος. ὡς οὖν ἀγαλῶσάντες τὴν ἐκκλησίαν, ἦσαν
 εἰς τὸ δεσποτικόν τὸν ἀνδρας, οἱ μὲν δῆμον περὶ πλεχ-
 μένων τῶν φίλων αὐτοῖς καὶ οἰκείων, ὁ δὲ ἑρμῆς καὶ κατε-
 φηνοῦτες ἐβάδιζον τὸ Φωκίωνος πρᾶγμα, ὅτι ὅτε φρα-
 τηρῶν αὐτῶν ἐκκλησίας περὶ πέμπτε, βλέποντες, ἐθαύμα-
 ζον τὴν ἀπάθειαν καὶ μεγαλοψυχίαν τῶν ἀνδρῶν. οἱ δὲ ἔρπον
 κακῶς ἔλεγον περὶ τρέχοντες. εἰς δὲ καὶ περσετάτην
 ἐξενδρίας περσελθῶν. ὅτε καὶ τὸ Φωκίωνα λέγεται βλέ-
 ψαιτα περὶ τὸν δῆμον εἶπεν, Οὐ παύσῃ τις ἀρη-
 μονοῦντα τοῦτον; ἐπεὶ δὲ Θούδιππος, ἐπὶ τῶν δεσποτικῶν
 ἡμόμενος, καὶ τὸ κῶνειον ὄρων τελεόμενος, ἠγνώμακται,
 καὶ κατέκλειε τὴν Συμφορῶν, ὡς οὐ περσεκόντων τῶν Φω-
 κίωνι συναπολλύμενος, εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς (εἶπεν) οὐ μὲν
 Φωκίωνος ἀποδινήσκεις; ἐρομένου δὲ Ἰωνος τῶν φίλων εἶπεν
 περὶ Φωκίων λέγει τὸ ἦν, Γὰρ μὲν οὖν (εἶπεν) λέγω μὴ
 μνησικακίαν Ἀθηνῶν. τὸ δὲ Νικηκλέους, ὅς ἐστι αὐτῶν πρᾶ-
 γματος τῶν φίλων, ὡς ἀκαλοῦστος ὅπως αὐτὸς ἐάσῃ τὸ φάρ-
 μακον παρὶν περσετερον, Βαρύ μὲν (εἶπεν) ὡς Νικηκλῆς ἐμοὶ τὸ
 αἴτημα καὶ λυπηρὸν. ἐπεὶ δὲ σοφὸν δῆμον σοφὸν ποτὲ οὐκ ἔδει
 τὸ βίον σοφὸν ἠγνώμακται, καὶ τὸ τοῦτο (εἶπεν) περὶ τῶν ἡδὴ
 πρᾶγτων τὸ φαρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρεῖς ἡμέ-
 ρερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμάς, ὅσου τὴν ὀκλίαν ὠνεῖ-
 πα. χροτοῦ δὲ ἡσυχίαν καὶ ἀγατέρας, ὁ Φωκίων κελῶσας ἡ-
 νὰ τῶν φίλων, καὶ εἰπῶν, εἰ μὴ δὲ ἀποθανεῖν Ἀθηνῶν δωρεᾶ
 ἔστι, ἐκέλευσε τὰ ἀνδρῶν πρᾶγμα δοῦναι τὸ κερμαίον. ἡ δὲ ἡ-
 μέρα μὲν Μουνηχιῶνος εἰσάτη ἔπει δέκα, καὶ τὰ Διὶ τὸ
 πομπῶν πέμποντες οἱ ἰππεῖς παρεξήσαν. ὡν οἱ μὲν ἀφείλον-
 το ποῖς φεραῖοις, οἱ δὲ περὶ τῶν θυρας δεδακρυμένοι τῆς
 εἰρκτῆς ἀπέβλεψαν. ἐφαίνε δὲ τοῖς μὴ πρᾶγταισιν ὡμοῖς
 καὶ διεφθαρμένοις ἑσπέραις καὶ φρόνου τὴν ψυχῶν,
 αἰσώτατον γεγνέναι, ὅτι μὴ ἐπὶ τῶν ἡμέρων ἐκείνων, μὴ δὲ κατὰ τὴν
 δημοσίου φόνου τὴν πόλιν ἐορ-
 τάζουσαν. οὐ μὲν δὲ ὡς περὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρων ἡγωνισμένοις τοῖς ἔρπον,
 ἔδοξε καὶ τὸ σῶμα τῶν Φωκίωνος ἐξορίσθαι,

A Hoc qui cognoscetis, inquit, nisi audieritis? Quia
 nihil magis aures præberent, accedens propius,
 Ego, inquit, fateor peccasse me, atque ob actiones
 meas rei capitalis me iudico: verum hos Atheni-
 enses, qui nihil commiserunt, quamobrem nece-
 bitis? Respondente multitudine, Quia amici tui
 sunt, abscedens Phocion conticuit. Ibi Agnonides
 recitavit plebiscitum, quod habebat scriptum, ex
 quo laturi erant suffragia an deliquisse videretur,
 si damnari essent, sumendum erat de ijs supplicium.
 Recitato plebiscito postulauerunt quidam, adde-
 retur ut Phocion ante supplicium tormentis lace-
 raretur, inferrique rotam & tortores iusserunt ac-
 ciri. At Agnonides etiã Clitum videns indignan-
 tem, eamque rem barbaricam censens & tetram,
 Vbi Callimedontem, inquit, verberonem Athe-
 nienfes tenuerimus, eum tum excarnificemus: de
 Phocione, nihil ego fero eiusmodi. Hic probus
 quidam vir succlamauit, Rectè tu sanè. nam Pho-
 cionem si torserimus, tibi quid faciamus? Com-
 probato plebiscito, populoq; in suffragia missio, ne-
 mo sedens, sed exurgentes omnes, pleriq; & coro-
 nati, damnauerunt illos rei capitalis. Erant cum
 Phocione Nicocles, Thudippus, Hegemon, Py-
 thocles. Insuper Demetriũ Phalereum, Callime-
 dontem, Chariclem, nonnullosq; alios capitis ab-
 sentes damnauerunt. Postquam igitur dimissa con-
 cione illos ad carcerem duxerunt, alij, cõplecten-
 tibus eos amicis & familiaribus, eiulãtes & lamen-
 tantes ibant: at Phocionis vultum, quam talè vi-
 derent sicut quum dux solet à concione deduci,
 stupebant imperterritum & excelsum animum
 eius. Inimici verò prætercurrentes incessabant eũ
 conuiujs. Vnus etiam inspuit in eum. Ibi Phocio-
 nem fama est cõuersum ad archontas dixisse, Ne-
 mo huius reprimet petulantiam? Quum Thudip-
 pus in carcere cicutam cerneret teri, questus est &
 deplorauit calamitatem suam, quod iniustè cum
 Phocione occideretur: Et tu non præclare agi, in-
 quit, putas tecum, quod sustollaris cum Phocione?
 Rogante quodam amico num quid ad filium vel-
 let Phocum: Maximè, inquit, iubeo ut iniuriarum
 populi Atheniensis obliuiscatur. Nicocle, qui ami-
 cus eius fidissimus erat, rogante sibi ut permitteret
 priori venenum haurire, Hæc quidè, inquit, gra-
 uis mihi Nicocle & dura est petitio: verum quia
 nihil tibi per omnem vitam denegauit aliud, hoc
 quoq; largior. Vbi biberunt iam omnes, defecit ve-
 nenum, & carnifex aliud negauit se triturum, nisi
 duodecim drachmæ essent sibi numeratæ, quanti
 denarij pòdus veniebat. Quum intercederet mo-
 ra & tempus traheretur, Phocion accersito quo-
 dam amico, ait, anne gratis quidem mori Athenis
 liceret, petijtque ut carnifici illud aris daret. Dies
 erat mensis Munychionis nonusdecimus, ac
 pompam Ioui agentes præteruehebantur equites,
 quorum alij coronas detraxerunt, alij fufis lacry-
 mis fores carceris respexerunt. Existimauerunt il-
 li qui non prorsus erant immanes peruersoque ira
 atque inuidia animo, rem maximè detestandam
 quod non sustinisset illo die, neque à cæde pu-
 blica solenne agēs abstinisset ciuitas. Atqui, qua-
 si minus rectè ludos egissent, visum inimicis est ut
 etiam corpus extra fines projiceretur Phocionis,

ac nequis Atheniensis rogum funeri incende- A
ret. Quamobrem nemo amicorum corpus fuit
ausus attingere. Conopion quidam, tali assuetus
ministerio operam locare, exportatum ultra E-
leufina cadauer igni ex æde mulieris Megaricæ
sumpto combussit. Ibi mulier Megarica cum an-
cillis assistens tumulum honorarium aggressit,
atque inferias dedit Phocioni. Ossa in sinu col-
legit, eaque nocte domum deportata defodit a-
pud focum cum his verbis, Apud vos optimi pe-
nates has boni viri reliquias depono. Eas vos
quum Athenienses ad mentem redierint, patrio
reddite sepulchro. Et sanè breui interuallo rebus B
docti Athenienses qualem moderationis & iusti-
tiæ præsidem custodemque amisissent, statuum
ei ex ære posuere, & ossa publicè extulere. Accu-
satores, Agnonidem rei capitalis damnauerunt
necaueruntque: Epicurum & Demophilum ex
vrbe profugos Phocionis filius confectatus est,
pœnasque ab eis exegit. Hunc ferunt nec alias
probum virum fuisse, & quum adamaret puellam
quæ apud lenonem alebatur, forte Theodori A-
thei disputationi interfuisse in Lyceo habitæ hu-
iuscemodi, Si dilectum redimere turpe non est,
nec dilectam: item, quod si non amicum, nec a-
micam. Hæc disputatione ad libidinem suam ac-
commodata, vt præclara redemisse eum meretri-
cem. At hoc quod commissum in Phocionem
fuit, illam in Socratem noxam denuò refricuit
apud Græcos, quod germanissimum huic illud
admissum peccatum & vulnus appareret à ciuita-
te acceptum.

καὶ μηδὲ πῦρ ἐναῦσαι μηδένα πρὸς τὸ φιλίᾳ Ἀθηνῶν.
δι' ὃ φίλος μὲν ὁδὸς ἐτόλμησεν ἀφαιεῖν τὸ σῶμα τοῦ
Κωνωπίων δέ τις ἔσπουργεῖν εἰσομήτος τὰ τοιαῦτα, μισθοῦ
κρημαθέντα τὸ νεκρὸν ὑπὸ τῆς Ἐλευσίνας, πῦρ λαβὼν ἐκ τῆς
Μεγαρικῆς ἔκασεν. ἡ δὲ Μεγαρικὴ γυνὴ παρούσα μὲν τῆ
θεραπείδων, ἔχουσα μὲν αὐτῷ τὸ σῶμα κενὸν καὶ κατέπεισεν
εἶπε μὲν ὅτι καὶ κελωτὰ τὰ ὄσα, καὶ κρημίσασα νύκτωρ εἰς τὴν οἰ-
κίαν, κατέρυξε τὸ σῶμα ἐς τὸν εἶδη, εἰποῦσα, Σοί, ὦ φίλη ἐστία, "
τὸ σῶμα κατέπημα ταῦτα ἀνδρὸς ἀγαθοῦ λείψανα. Σὺ δ' αὐτὰ "
τοῖς πατρίοις ἀπόδος ἡρώεις, ὅταν Ἀθηνῶσι σφραγήσω-
σιν, καὶ μὲν τοῦ χρόνου βραχέος ἀφαιεῖται, καὶ τῆς σφρα-
γμάτων διδασχίτων ὅτι ἐπιτάττω καὶ φύλακα σφραγίσ-
της καὶ δικαιοσύνης ὁ δῆμος ἀπώλεσεν, ἀνδριόματα μὲν αὐτῆ
χαλκῶν αἰέτησαν, ἔθαψαν δὲ δημοσίοις τέλεσιν τὰ ὄσα.
τῆ δ' ἐκπηγῶν Ἀγωνίδην μὲν αὐτῆ, θάνατον καταχρη-
στούσαντες, ἀπέκτειναν. Ἐπίκουρον δ' καὶ Δημόφιλον, ἀπο-
δράστας ἐκ τῆς πόλεως, ἀνδρῶν ὁ τῶ Φωκίως υἱός, ἐπιμυ-
ρήσατο. τῶτον οὐτε τῶμα σπουδαῖον ἀνδρα γυμνάσαι φαόν,
καὶ παιδίσκης ἐρώητα τὸ σῶμα πορνοδοσκῶ τρεφομένης, καὶ τῆ
χίω Θεοδώρῳ τῆς ἀγῆς τὸ σῶμα γυμνάσαι λόγῳ ἐν Λυκίᾳ
C ἀφαιεῖται τὸ σῶμα. Εἰ τὸν φίλον λύσασθαι μὴ ἀγρόν
ἔστιν, ὅσπερ τὸ φίλῳ ἰμοίως εἶπὲν ὅτι μὴ δ' ἐταίρον, ὅσπερ δ' ἐταί-
ρον. ἡμίονοι οὖν ἑαυτὰς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς λόγῳ ὡς
δ' ἔχοντα, λύσασθαι τὴν ἐταίρον. ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς Φωκίω-
να πρὸς τὴν, τῆ δ' πρὸς Σωκράτην πάλιν ἀνέμνησε τὸς
Ἑλλήνας, ὡς ὁμοιοτάτης ἐκείνης τῆς ἀμύθησας ταύτη καὶ δις-
τυχίας τῆ πόλεως γυμνάσης.

PLVTARCHI

CATO MINOR.

ATONIS natales claritatis
incunabula & gloria à proa-
uo acceperunt, viro Romæ ob
virtutem clarissimo & poten-
tissimo, vt in vita illius recen-
suimus. Relictus est hic cum
fratre Cæpione & Porcia so-
rore parentibus orbus. Fuit præterea Catonis E
Seruilia soror vterina. Omnes hi apud Liuiū Dru-
sum avunculum ac principem tunc ciuitatis edu-
cti fuere. Etenim fuit ille disertissimus & cætera
vir cum primis bonus, ac si quis alius Romanorum,
prudens. Fama est à prima statim ætate mores Ca-
tonem voce, vultu & per ludum præ se tulisse vbi-
que inflexibiles, infractos & stabiles. quippe ha-
bebant neruos impulsus eius supra ætatem vehe-
mentes, eratque cum adulatoribus asper & horridus,
tum magis obnitebatur terrentibus. A risu
tam alienus, rarò vt ad leuem risum deduceret su-
percilia. Non præceps neque procliuus ad iram: v-
bi verò exarsit, placatu difficilis. Vt igitur literis F
admotus est, stupidus erat ad percipiendum &
tardus: at quod semel percepisset, id retinebat ne-
que dabat obliuioni. Quod alioquin est natura
comparatum, vt memoria minus valeant sagaces:

PLVTARCHI

CATO MINOR.

ATONI ὅτι μὲν γένος ἀρχαῖον ὅτι φα-
νεῖας ἔλαβεν καὶ δόξης ἀπὸ τῆς πατρὸς Κά-
τωνος, ἀνδρὸς ἐν δόξῃ καὶ δυνάμει μέγιστα Ρω-
μαίων γυμνάσης δι' ἑρετῶν, ὡς ἐπὶ τοῖς πρὸ ἐ-
κείνου γέγραπται: κατελείφθη δ' ἑνὶ τῶν ὄρφανος μετ' ἀδελ-
φοῦ Καπίωνος καὶ Πορκίας ἀδελφῆς. ἡ δ' ἑνὶ Σερβιλίᾳ Κά-
τωνος ὁμομήτειος ἀδελφῆ. καὶ πρῶτες οὗτοι τὸ σῶμα Λιβίᾳ
Δρούσῳ ἑσφίω καὶ διατῶν εἶχον, τῆ δ' ὄντι τῆς μήτρης, ἀ-
γορῆ δ' ἑνὶ πολιτείᾳ τότε. καὶ γὰρ εἰπεῖν δεινότατος ἡ, καὶ τῶμα
Cάφρων ἀνὴρ ἐν τοῖς μέγιστοις, καὶ φρονηματὸς ὅσπερ ἐν Ρωμαί-
ων ὑφ' ἑμῶν. λέγεται δ' ἑνὶ Κάτων, ὅτι ἐκ παιδίου τῆ τε φω-
νῆ καὶ τῆς πατρὸς ὡσαύτως, καὶ τῆ πρὸς τὴν παιδείαν ἀρετῆς, ἡ ἡσ
ἔσπουργεῖν ἀρετῶν καὶ ἀπαρῆς καὶ βέβαιον ἐν πᾶσι. ἰσχυρῶτε
γὰρ εἶχον αὐτῶν παρ' ἡλικίας τελεσιουργῶν ἀόργων: καὶ τοῖς κα-
λακευοῖσι τεραχὺς ὡν καὶ πατρὸς αὐτῆς, ἐπὶ μάλλον ἐκείνῃ
τῆ ἐκφοβοῦντων. ἡ δ' ἑνὶ τῶμα κρημίσασα καμῖδ' ἡ δισκίητος,
ἀγῆ μείζωματος σπουδῶς τῆ πατρὸς ὡσαύτως ἀφαιεῖται, καὶ
πρὸς ὄργην ἑσφίω, ὅσπερ ὀλισητός ὄργιστος ὅτι, δις παραίτη-
τος. ὡς οὖν εἰς τὸ μαθητῶν ἦκε, να δὲ τῶμα αἰαλαβεῖν καὶ
βραδύς αἰαλαβεῖν ὅτι, καί τῶμα καὶ μνημονικός. ὁ δὲ καὶ πρὸ-
φυκεῖ δὴως, τὸς μὲν ἀφροῖς αἰαμνηστικός μάλλον εἶναι,
SSS ij